

Intro

สามีใหม่ใส่แว่น และน่าจะเป็นอัลฟ่าเลือดบริสุทธิ์

ภัวส์ผู้ซึ่งเป็นโอเมก้าตัวเล็กในโลกแชนดริลล์แต่งงานเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจกับสามีอัลฟ่าปีนเข้าปีที่สอง เมื่อคืนนี้เขาเพิ่งได้นอนกับลูก ๆ เป็นครั้งแรกในรอบปีหลัง เนื่องจากก่อนหน้านี้ทะเลาะกับสามีอยู่เป็นนิจ จนสามีอัลฟ่าคนนั้นไม่ยอมให้เด็ก ๆ มานอนด้วย

ภัวส์จำได้ว่าพวกเขาเข้านอนตอนสองทุ่ม เจ้าไชบี้อายุห้าขวบ ซึ่งเป็นพี่คนโตนอนกอดเขาอยู่ฝั่งซ้าย ส่วนเจ้าคอร์ก็ลูกคนกลางนอนกอดอยู่ฝั่งขวา และปิกก็คนเล็กสุดนอนซุกอยู่ตรงไหล่ แม้ภัวส์พอจะรู้ว่าตัวเองไม่ใช่แม่ที่ดีนัก แต่มันก็ช่างเป็นคำคืนที่มีความสุข และคืนนี้อาจจะเป็นความสุขเดียวในรอบปีเลยก็ได้

ภัวส์ตั้งใจว่าจะตื่นแต่เช้าเพื่อทำกับข้าวให้เด็ก ๆ มันจะเป็นมือเข้ามือแรกที่เขาได้แสดงฝีมือ แต่พอลืมตาขึ้นมาเขาก็กลับพบว่าตัวเองอยู่ในห้องสีขาวที่ไม่คุ้นตาแม้แต่บ่อย

ตอนนี้อยู่ที่หลังและขมับของเขามีเหงื่อออกจนเปียกชุ่มเนื่องจาก

แดดตอนเช้า ทั้งๆ ที่ปกติเมืองทางเหนืออากาศดีทั้งปีแท้ๆ แปลก
ที่วันนี้กลับร้อนจัด เขารู้สึกหายใจลำบากเพราะมีอะไรบางอย่างทับ
อยู่บนอก คราแรกคิดว่าเป็นเจ้าปิ้งกัวยักษ์หนึ่งขวบ แต่พอลองเพ่งดู
ดี ๆ กลับเห็นว่าเป็นแขนของใครบางคน

“เกิดอะไรขึ้น”

ภวัศเพ่งหาเสียงของตัวเองเจอ เขามองไปรอบห้องที่นอกจาก
จะเล็กแล้วยังรก ข้าวของเครื่องใช้วางระเกะระกะอย่างไม่เป็นระเบียบ
ก่อนจะมาสะดุดตาที่ขาและแขนของตน มันดูมีน้ำมีนวลกว่าเดิม
หลายเท่า ลำตัวก็อวบอืดกว่าที่เคยเป็น แม้แต่มือหรือเล็บก็ไม่ได้
คล้ำยเดิมแม้แต่หน่อย

พอหันไปมองเจ้าของแขนข้างตัวก็พบว่าไม่ใช่ดริ้นผู้เป็นสามี
ซ้ำร้ายยังเป็นชายคนที่เขาไม่เคยพบหน้ามาก่อน อันที่จริงแม้แต่กับ
ดริ้นสามีอัลฟาที่แต่งงานกันเพราะเรื่องธุรกิจก็ยังไม่เคยนอนร่วม
เตียงเดียวกันด้วยซ้ำไป

ขณะที่มึนงงกับเรื่องราวตรงหน้า ภวัศก็สรุปได้ว่าตนเองกำลัง
ตกอยู่ในห้วงฝัน ในระหว่างที่คิดว่าจะทำยังไงดี...คนที่หลับอยู่ก็ตื่น
ขึ้น

“กูไม่ได้ทำอะไรมึงเลยนะ นอนเฉยๆ ไม่ได้ตั้งใจถอดด้วย”

คนตรงหน้าเป็นผู้ชายตัวโต สวมอะไรบางอย่างไว้ตรงตา มี
ผมดำขลับตัดกับสีผิวขาวจัด แม้จะสวมเสื้อผ้าเรียบร้อย แต่ก็กลับมอง
เห็นมัดกล้ามเนื้อได้ชัดเจน ดูจากสายตาภวัศเดาว่าคงเป็นอัลฟา
บริสุทธิ์ เพียงแต่เขาไม่เคยพบหน้ามาก่อน

“อะไร มึงเป็นอะไร” คริสผู้ตื่นมาแต่เช้ายกมือขึ้นสองข้างเพื่อ
บอกว่าเมื่อคืนไม่ได้ทำอะไรจริงๆ แค่เห็นว่าเป็นอนนอนหลับน่ารักดี
ตอนเด็กๆ ก็เคยนอนกอดกัน เมื่อคืนคนที่เมามากก็เลยถือโอกาส

นอนกอดเพื่อนรักอีกครั้ง

“แพท เป็นอะไรวะ” คริสขมวดคิ้วแน่นพลางมองคนที่เอาแต่นิ่งเงียบไม่พูดไม่จา

ปกติแพทจะดีและก่นด่าเขาเรื่องที่ชอบกอดและบอกรักกัน แต่วันนี้คนตรงหน้ากลับเพียงแค่ว่าตาโต มองมาเหมือนไม่เคยพบไม่เคยเจอมาก่อน

“อะไรวะแพท วันนี้ภูสุมเสื้อผ้าครบ ไม่ได้ไปแล้วไปกอดมึงเหมือนคราวที่แล้วนะ” คริสรีบแก้ตัว เพราะจำได้ว่าคราวที่แล้วตอนที่เพื่อนสร้างเมาและตื่นมาเห็นเขาอนเปลือยอยู่ก็แทบจะลืตกคอแล้วดีใจเขา

เรื่องที่คริสชอบแพท คนทั้งโลกรู้ พ่อแม่รู้ เพื่อนรู้ แพทเองก็รู้ แต่กลับไม่เคยให้สถานะอะไรมากกว่าเพื่อนสนิท เพราะฉะนั้นความสัมพันธ์ตั้งแต่อนุบาลของพวกเขาเลยได้เป็นแค่เพื่อนสนิท

“อะ...คุณเป็นใคร!” คนที่เพิ่งได้สติโผล่ออกมาพร้อมกับถอยกรูดเมื่ออีกคนขยับเข้าหา

“อะ?” คริสนึกว่าเป็นมุกใหม่ของเพื่อนรัก แต่พอเห็นหน้าตาหวาดกลัวแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน คนที่เมื่อคืนทำความผิดไว้มากก็เริ่มหน้าซีด

“คุณเป็นใคร มานอนอยู่บนเตียงกับผมได้ไง!” อารามตกใจทำให้ภูสุมเสียวสันหลัง แม้เขาจะไม่ถูกกับสามีอัลฟ่า แต่การมานอนกอดกับอัลฟ่าคนอื่นก็ไม่ใช่เรื่องน่ายินดีเลย!

คริสเริ่มเครียด ขมวดคิ้วจนแทบจะชนกัน นึกย้อนไปถึงเรื่องเมื่อคืนที่เขาแบกเพื่อนขึ้นมาขึ้นสืออย่างทุลักทุเลทั้งที่เมามาย และทำคนที่แบกไว้บนหลังตกลงไปสองรอบถ้วน และตอนไขประตูห้องก็ยังทำคนที่เมาหลับอยู่หัวโขกกับกรอบประตูห้องอีก

ไม่รู้เจ็บแค่ไหนแต่ล้มลงไปกองกับพื้นและนิ่งไปเลย...

“เฮีย...!” คราวนี้คริสเองก็ตาโตไม่แพ้กัน ถ้าเพื่อนรักเป็นแบบ
ที่เขาคิดจริง ๆ เขาจะบอกพ่อกับแม่มันว่ายังไง!

“อย่ามาใกล้ คุณเป็นใคร” ภาวสพยายามถอยห่าง แต่ห้องนี้
ก็แสนจะเล็ก

“มึงนั่นแหละเป็นอะไร” คนที่เมื่อคืนดื่มหนักเครียดจนทั้งหัว
ตัวเองอย่างแรง ก่อนจะจับไหล่เพื่อนรัก “แพท มึงดองดองสติ เจ็บหัว
หรือเจ็บตรงไหนไหม”

ภาวสอ้าปากค้าง เพราะไม่รู้ว่าทำไมอีกคนถึงได้เรียกเขาว่า
แพทเต็มปากเต็มคำ

“ผมไม่ได้ชื่อแพท”

คริสรีบคลำหัวของเพื่อนรัก ไม่รู้เมื่อคืนโขกโดนตรงไหนบ้าง
สมองไหลออกไปหรือยังก็ไม่รู้

“อ๊อ!” ภาวสจับมือชายตรงหน้าไว้ เมื่ออีกฝ่ายแตะโดนจุดที่
ทำให้เจ็บ บริเวณข้างหูฝั่งซ้ายบวมปูดเกือบเท่าลูกมะนาวและดู
เหมือนจะปริแตก

“ไอ้เหี้ย ไปหาหมอ ไปหาหมอ!”

คนต้นเหตุกระวีกระวาดวิ่งไปหาเสื้อผ้าให้เพื่อนสวม สีหน้า
ท่าทางตกใจเสียจนภาวสเองพลอยตกใจตามไปด้วย

“มึงใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อน แล้วเดี๋ยวพาไปหาหมอ”

ภาวสยั้ง อึ้ง หมุนตัวไปมาด้วยไม่คุ้นชินกับทั้งสภาพอากาศ ชื่อ
ที่ออกจากปากอีกฝ่าย และบรรยากาศในห้องแสนเล็กและรกนี้

“อะไร เกิดอะไรขึ้น” ภาวสเดินดูปิดตุ่เปิดตามมาตรงบริเวณ
ตู้เสื้อผ้า เห็นชายอัลฟากำลังรื้อเสื้อผ้าออกมาให้ ะหว่างนั้นก็
เหลือบมองกระจกหน้าตู้แวบหนึ่งแล้วก็พบว่า...

ตนได้กลายเป็นชายตัวสูงกว่าเคย มีผิวคนละเจดสี ทั้งเนื้อทั้งตัวดูสมส่วนก็จริง แต่กลับมีน้ำมีนวลกว่าเคยหลายเท่า แววดตาที่ส่งผ่านจากกระจกมาถึงตนก็เป็นคนละคนอย่างที่เคยได้ ชายตรงหน้ามีตากกลมโตสีเข้ม จมูกโด่งเรียว และปากอ้ม ดูดีก็จริง แต่ไม่ใช่โอเมก้าที่ชื่อภวัศโดยสิ้นเชิง ผมที่เคยยาวเป็นลอนสวยเพราะเขาดูแลมาอย่างดีทั้งชีวิตตอนนี้กลับสั้นกุด

“ฮะ นี่มันอะไร!” ภวัศส่งเสียงออกมาได้แค่นั้น ก่อนจะยกมือปิดปากตัวเองไว้ ภาพสะท้อนในกระจกคือใครสักคนและที่นี้คือที่ไหนสักที่ที่เขาไม่รู้จัก...

“ใส่เสื้อ!” คริสผู้ลึกลับลูกลนสวมเสื้อให้ร่างกายขาวโพลนตรงหน้า หากเป็นยามปกติเขาจะแอบมองนิด ๆ หน่อย ๆ ให้แพทดำ แต่แพทคนที่ชอบดำวันนี้กลับต่างไป ดูตกใจและเหมือนใกล้จะร้องไห้เต็มที

“ไปหาหมอ ไม่เป็นไร ๆ” คริสกอดและลูบหลังปลอบเพื่อนรักเบา ๆ

เมื่อสวมเสื้อให้เพื่อนเสร็จ คนตัวใหญ่กว่าก็จับมือเอาไว้ พอคว้ามือถือและกระเป๋าดังค์ได้ก็รีบออกจากห้องและขับรถพาไปโรงพยาบาลทันที

ภวัศยังช็อก แม้เขาจะก้าวไปข้างหน้าตามแรงดึงของชายคนนั้น แต่สมองกลับไม่รับภาพตรงหน้าที่ตนได้เห็นเลย ทั้งอากาศร้อนชื้น ฝุ่น และรถจำนวนมากบนถนน เขาไม่แน่ใจว่าตัวเองกำลังอยู่ส่วนไหนของโลก

สุดท้ายก็ร้องไห้ออกมาสุดเสียงด้วยความปวดหัว และหลับไปบนยานพาหนะหน้าตาแปลกประหลาด

“ทำไมรถมันติดจังวะ!” คนที่ปกติมักจะอารมณ์ดีวันนี้กลับ

ครองสติไม่ค่อยได้ คริสตบหน้าตัวเองหลายรอบเพื่อบอกให้ตน
ใจเย็น พอเห็นคนที่เคยรำเริงเสมอร้องไห้แบบนี้เขาเองก็พานจะร้อง
ตาม

ภวัศตื่นขึ้นมาอีกครั้งในโรงพยาบาล เห็นใครหลายคน
กำลังยืนมองเขาอยู่ สังเกตจากท่าทางและคำพูดคิดว่าคงจะเป็น
หมอและผู้ช่วย พอเหลียวมองไปยังอีกด้านของเตียงก็พบชาย
คนที่นอนกอดกันเมื่อเช้ายืนมองมาด้วยสายตาเป็นกังวล

คนกลุ่มนั้นคุยอะไรกันอยู่นานจนสังเกตเห็นว่าคนบนเตียง
ฟื้นแล้วจึงเข้ามาสอบถามอาการ แต่ก็ไม่นานนักก่อนจะออกจาก
ห้องไป

“เดี๋ยวจะต้องไปสแกนเพื่อเช็กสมองนะ”

ขณะที่ภวัศยังคงมึนงงกับทุกภาพที่เห็น ใครคนนั้นก็เดินมา
จับมือเขาไว้แน่น

“กูอยู่ตรงนี้ ไม่เป็นไร ๆ”

“ผมอยู่ที่ไหน...”

“โรงพยาบาล” คริสตถอนหายใจยาว ก่อนจะยกมือไหว้แล้วเริ่ม
เล่าเรื่องราวทั้งหมด

“คือเมื่อคืนเราเมามาก กูแบกมึงขึ้นหลัง แต่แทนที่จะขึ้นลิฟต์
มึงกลับบอกอยากขึ้นบันได” คริสเบ้หน้า

“กูเลยแบกมึงขึ้นบันได จำได้ไม่มากแต่...” คนจำได้ไม่มาก
กลืนน้ำลายอีกใหญ่ “แต่ทำมึงตกลงไปสองรอบ”

คริสยิ้มแหย “สองรอบแรกก็ไม่น่าจะเจ็บมาก แต่ตอนไขกระดูก
เข้าห้อง กูเองก็เมาเลยทำหัวมึงฟาดกรอบกระดูก” เขาพูดพร้อมกับ
ยกมือไหว้ท่วมหัว น้ำตาพานจะไหล

“กูแม่งไม่ควรตีมันจนเมาเลย ควรจะดูแลมันให้ดีเหมือนที่เคยบอกมาตลอด” ผู้ชายสวมแว่นตัวโตยกมือปาดน้ำตาที่ซึมตรงหางตาด้วยความเครียด

ภวัศไม่รู้จะต้องทำตัวยังไงจึงบอกบางอย่างที่อัดอัด...

“ผมไม่ใช่แพท ผมชื่อภวัศ” ภวัศบอกเสียงเบา

เมื่อได้ยินสิ่งที่คนบนเตียงพูด คริสก็น้ำตาหยดเหมะ ในที่สุดก็สะอึกสะอื้นออกมาขณะมองภาพเพื่อนรักที่ตอนนี้สวมชุดของโรงพยาบาลและมีผ้าพันหัว

“ถึงต้องไปเช็คสมองไง”

คนตัวโตที่ภวัศคาดว่าเป็นอัลฟ่าสายเลือดบริสุทธิ์เพราะดูดีเหลือเกินกอดเขาไว้ แล้วสัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“ไม่ต้องกังวลอะไรเลย ทั้งชีวิตมึง กูจะดูแลเอง ไม่ว่ามึงจะเป็นใครหรือทำอะไรไม่ได้ กูจะให้ทั้งหมดที่กูมี” คริสก้มลงชนหน้ากับไหล่เพื่อน จากที่รุกรมมากอยู่แล้ว ตอนนี้ยิ่งรู้สึกว่าเขาจะไม่มีทางปล่อยแพทไปไหน จะเป็นคนที่ดีขึ้นเพื่อแพทเอง

คนที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถนัดรู้สึกว่ที่ชายตรงหน้าพูดคล้ายกับอะไรบางอย่าง...

“นี่คุณเป็นสามีนุคุณแพทเหรอ” ภวัศได้แต่เดา เพราะหากเขากลายเป็นใครบางคนที่ไม่ใช่ภวัศ คนที่นอนกอดกันทั้งคืนก็คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากสามี

คริสซึ่งกำลังรู้สึกผิดและโศกเศร้าเงยหน้ามองเพื่อน ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา เขาเคยขอเป็นพ่อมัมก็ไม่เคยให้เป็น พอดอนนี้กลับพูดออกมาเองเสียอย่างนั้น

“สามีนะไรวะ” คริสขมวดคิ้วแน่น

“คือผม...” ภวัศสบตาคนได้กรอบสีใส ยังคงสับสนมากจนต้อง

ดันไหล่อัลฟ่าตัวโตออก จ้องหน้าอีกฝ่ายก่อนจะบอกด้วยความสัตย์จริง

“ผมแต่งงานและมีสามีแล้วครับ” ภาวสบอกอย่างแน่วแน่ แม้ว่า
จะตื่นมาในร่างใคร หรือกำลังฝันเรื่องราวไร้สาระอยู่หรือไม่ แต่ก็
อยากบอกตามตรง

“อะ?” คริสอ้าปากค้าง ยังได้ยินเพื่อนรักพูดแบบนั้นก็ได้แต่
ถอดแว่นออกมาเช็ดน้ำตาป๊อปปี้

แม้ว่าภาวจะทะเลาะกับดรินที่แต่งงานกันเพราะเรื่องธุรกิจ
เป็นประจำ แต่เขาก็รักสามีอัลฟ่าแม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่รักเขาเลยก็ตาม
“โอเมก้ามีรักเดียว และผมรักสามีผมครับ”

“อะ อะไรนะ”

คริสมือสั่นก่อนจะรีบกดปุ่มฉุกเฉินและวิ่งออกจากห้องไป
ทันที

“หมอ ๆ ๆ เพื่อนผมไปไกลแล้วหมอ!”

1

เขาบอกว่าสามีของคุณแพกไม่ใช่คนดี

“ดรัน ฟอนิสัยแบบคุณเด็กอยู่ด้วยไม่มีความสุขหรอก!”

“แล้วเธอละภวีส ดีกว่าใครที่ตรงไหน นอกจากแต่งตัวให้ดูดี
ไปวัน ๆ แล้วมีส่วนไหนที่ดีอีก”

“นี่ดรัน!”

“เจียบ!”

“คุณก็เป็นได้แค่อัลฟ่าซี้แพ้”

“ฉันบอกให้หยุด!”

เสียงก่นด่าดังลั่นบ้านเล็กในยามเย็นของวันหนึ่ง หลัง ๆ มา
ภวีสกับดรันแทบจะไม่ได้เจอกัน สัปดาห์หนึ่งเจอกันแค่ครั้งสองครั้ง
แต่ทุกครั้งที่เจอกันก็มีแต่คำด่าทอและว่าร้ายเพื่อเอาชนะกัน จาก
ความไม่พอใจเล็กๆ ที่เคยกักเก็บไว้ ตอนนี้พวกเขากลับนำออกมา
สาธิตโคลนใส่กัน

การแต่งงานเพื่อธุรกิจและสัญญา...ช่างเป็นการแต่งงานที่
เหมือนตกอยู่ในนรก

เลือก!

“แพท เป็นไงบ้าง” คริสถามด้วยสีหน้ากังวล

วันนี้เป็นวันที่แพทได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาล คริสจึงพามาอนที่คอนโดของตนเพราะสะดวกกว่า อีกอย่าง...เขาไม่ไวใจเลยด้วยหากจะให้เพื่อนกลับไปใช้ชีวิตด้วยตัวเอง

ผู้ที่ไม่รู้ว่าตนกำลังฝันอยู่หรือไม่มองชายตรงหน้าอย่างนิ่งงัน สามวันที่ผ่านมาภวัสหลับ ๆ ตื่น ๆ รับรู้เรื่องราวสลับไปมาระหว่างเรื่องราวของดรินและลูก ๆ กับเรื่องราวของชายตรงหน้าที่วิ่งวนเพราะอาการป่วยของคนทีชื้อแพท ยังไม่นับรวมการทีเขาต้องพบแพทย์เพือตอบคำถามซ้ำไปซ้ำมา

“ผมอยู่ที่ไหน”

ภวัสมองไปรอบห้อง ทีนี้ตกแต่งด้วยสีเทา-ขาว ต่างจากห้องรู่หนูทีเขาตื่นขึ้นมารวันแรกและไม่ได้มีบรรยากาศเหมือนห้องผู้ป่วยในโรงพยาบาลแต่อย่างใด อันทีจริงโรงพยาบาลทีนี้หน้าตาแปลก ๆ แต่ภวัสก็สามารถรับรู้ได้จากเครื่องมือของหมอและกลิ่นแสนสะอาด อันเป็นเอกลักษณ์

“ห้องกุใจ” คริสยิ้มก่อนจะลองถามคนทีถอดผ้าพันหัวออกแล้ว “จำอะไรได้ไหม จำได้ยัง”

ภวัสมองไปรอบห้องนอนใหญ่ พอมองผ่านกระจกห้องนอนออกไปก็เห็นห้องทีมีโซฟาและโต๊ะกินข้าว เขาขมวดคิ้วพลางส่ายหน้า ไม่ใช่เรื่องความทรงจำแต่เป็นยิ่งกว่านั้น...ทีนี้ไม่ใช่ทีทีเขารู้จัก

“หมอบอกว่ามึงความทรงจำขาดหาย จำได้ไหม” คริสถามออกไปแล้วกึ่งเอง

“แล้วจะจำได้ไวระ เนอะ” เขาบอกกับตัวเอง ก่อนจะยิ้มให้คนทียังนั่งมึนงอยู่บนเตียง

“กูโทร. ไปบอกที่ทำงานมึงแล้วนะ เขาบอกให้ส่งใบรับรองแพทย์แล้วลาตามระยะเวลาที่หมอประเมินได้เลย”

ภวัตรมองนิ่งๆ ไม่หือไม่อือ เพราะคนตรงหน้าเชื่อเหลือเกินว่าเขาคือแพท

“แพท นี่กีนั้ว” คริสชูมือขึ้นตรงหน้าเพื่อนก่อนจะถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“สอง” คนมองไม่เข้าใจว่าทำไมอัลฟาตรงหน้าถึงได้ถามเรื่องประหลาดๆ แบบนี้

“แล้วเสื้อกูสีอะไร”

“สีขาว”

คริสพิมพ์ว่าก็จำได้นี้ ก่อนจะสบตาและถามใหม่ “แล้วมึงโอเคใช่ไหม”

“ผมไม่ใช่แพท”

คำตอบนั้นทำเอาคริสกุมขมับอีกรอบ

“โอเคๆ” คริสโบกมือบอกว่ายอมแพ้ ต่อให้เพื่อนเป็นแรดแบบที่เคยบอกเขาก็รักไปแล้ว เพราะฉะนั้นจะบอกว่าไม่ใช่แพทก็ไม่เป็นไร

“งั้นคุณไม่ใช่แพทจะกินอะไร เดี๋ยวโทร. สั่งให้” เขาถามเพราะเห็นว่านี่ก็สายแล้ว คงต้องกินข้าวก่อน จะได้คิดเรื่องต่อไปออก

คริสนั่งมองคนบนเตียงซึ่งสวมเสื้อนอนตัวโคร่งของตัวเอง ก่อนจะเลื่อนสายตามาที่ปากเจอนั้น ถ้าไม่ติดว่าเป็นเพื่อนคนมองก็คิดว่าจะ...

“ผมชื่อภวัตร” ภวัตรบอกหน้าชื่อเพื่อให้อีกคนเลิกเรียกว่าแพทสักที

“พระวัดบ้านหรือพระวัดป่าละ” คนตัวโตถามกลับหัวเราะ

ถ้าเป็นแต่ก่อนคงโดนด่าว่า ‘ไอน์รกกินหัว!’ แต่วันนี้แพทคนแบบกลับทำหน้าที่จนคริสต้องกระแอมแก้แค้น

“เอ่อ...”

“หมายความว่ายังไงครับ” ภาวศขมวดคิ้วแน่น ไม่เข้าใจอัลฟาตรงหน้าเอาเสียเลย

“อา...” คริสเริ่มรู้สึกว่าการป่วยของเพื่อนในครั้งนี้นั้นชักจะซีเรียสกว่าที่คิด เพราะเมื่อก่อนเป็นไข้แทบตายแพทยังลุกมาด่าเขาปาวๆ ได้อยู่เลย หมอเองก็บอกว่าเคสนี้เป็นเคสหาได้ยาก ด้วยแพททั้งลืมนเรื่องราวเก่าๆ และยังคิดว่าตนเป็นคนอื่น

“ไม่มีอะไร มุกเฉยๆ”

“ถ้าไม่ช้าเขาจะเรียกว่ามุกได้เหรอครับ”

คนถามทำหน้านิ่ง ทำเอาคริสต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่

“อะ...โอเค” คนตัวโตยกมือขยำผมตัวเอง ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง “กินข้าวกันนะ เดี่ยวสั่งของโปรดให้”

คริสยื่นมือให้คนที่ยังนั่งอยู่จับ

“ไปอาบน้ำก่อนไหม จะได้สดชื่น”

ภาวศยังคงไม่เข้าใจว่าเขาโผล่มาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ตอนที่อยู่โรงพยาบาลเขาบอกกับคนที่แนะนำตัวว่าเป็นจิตแพทย์แล้วว่าเขามาจากเมืองทางเหนือของแผ่นดินโลก แต่ทุกคนก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าที่นี่คือเมืองหลวงของประเทศไทย และบริเวณที่ว๊านนั้นก็เป็ภาคเหนือของไทย

เรื่องราวที่คริสเล่าให้ฟังก็ไม่ได้สอดคล้องกับสิ่งที่อยู่ในความทรงจำเขา คริสแนะนำตัวและบอกว่าจะดูแลเขาเอง เพราะฉะนั้นภาวศจึงคิดเอาเองว่าอีกฝ่ายเป็นสามีของแพท แต่คำถามก็คือ...เขาмаอยู่ในร่างของคนชื่อแพทได้อย่างไร

“โอเคไหม”

ภวิศมองมือใหญ่ของอัลฟาตรงหน้า จากที่เคยคิดว่าเป็นแค่ฝัน แต่พอแตะมือลงไปกลับให้ความรู้สึกอบอุ่นจนรู้สึกว่าเป็นคนที่ซื่อแพทนั้นน่าอัศจรรย์พอตัวที่มีสามมิติและใส่ใจขนาดนี้

“อาบน้ำยังงี้ จำได้ไหมเนี่ย” หลานชายเจ้าของบริษัทนำเขารถยนต์ที่วันนี้หนึ่งงานมาดูแลเพื่อนถามด้วยท่าทางทะเล้น

“ใครจะอาบน้ำไม่เป็นล่ะครับ” ภวิศบอกตามตรง

ภวิศยังสงสัยหลายเรื่องก็จริง แต่หลายวันที่แล้วพอลองบอกทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเองออกไป ทั้งเรื่องที่มีสามมิติและแต่งงานแล้วชายตรงหน้ากลับยอมรับโดยง่ายด้ายแบบไม่ตะขิดตะขวงใจ จนคนที่ตื่นมาที่ไหนก็ไม่รู้ทำตัวไม่ถูก ขณะที่ตอนอยู่โรงพยาบาลเขาแอบได้ยินเพื่อนบางคนของคริสและแพทซึ่งมาเยี่ยมที่โรงพยาบาลบอกว่าแพทถูกผีเข้าสิง แต่เขาไม่ใช่ผี...ในตอนนั้นจึงไม่แน่ใจว่าคริสและเพื่อน ๆ เชื่อที่เขาพูดจริงหรือไม่ แต่ถ้าหากไม่เชื่อ เขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องพูดอย่างไรต่อคนที่นี่ถึงจะเชื่อ

“ช่วยถอดชุดไหม” คริสถามคนที่ยังดูมึนงงและเชื่องช้า เขากลืนน้ำลายตอนเห็นชอกคอขาว ปกติถ้ามองแบบนี้คงถูกแพทเอานิ้วจิ้มตาแตกไปแล้ว

“ปกติคุณช่วยคุณแพทเหอ” ภวิศเอียงคอถาม เขาแต่งงานปลอม ๆ กับดริน เลยไม่รู้ว่ามีบ้านอื่นเป็นแบบไหน

หลังจากที่หิวฟาดประตู่จนเป็นแบบนี้แพทก็ยังทำให้คริสแปลกใจได้ไม่หยุดหย่อน ปกติเขาก็อยากช่วยแต่ไม่เคยได้ช่วยหรือ...ในระหว่างที่กำลังคิดว่าควรเล่นตามน้ำหรือทำตัวเป็นเพื่อนที่ดีเช่นเคย คริสกลับตอบตามที่ใจคิด

“ปกติถอดให้ประจำ เดี่ยวช่วยเอง”

คนที่บอกตัวเองว่าไม่ได้ช่วยโอกาส แต่แค่อยากรู้ว่าเพื่อนจะปฏิเสธไหมบอกเสียงเรียบ พยายามทำตัวไม่ให้มีพิธี เพราะถ้าเป็นยามปกติป่านนี้คงถูกด่าไปแล้ว

คนตัวสูงกว่าเพื่อนค่อยๆ ปลดกระดุมเสื้อออก พยายามไม่มองอกที่นูนออกมานิดๆ กับแผ่นท้องขาวนวลจับให้เต็มไม้เต็มมือ พอลอดเสื้อออกอย่างเกร็งๆ ได้ก็เหลือบ็อกเซอร์ท่อนล่าง คราวนี้คริสยืนตั้งใจอยู่นาน เข้าสำนวนใจจากแต่ปากเก่งเหมือนที่แพทเคยด่าไม่มีผิด

ภัสสรวบมองอัลฟาตัวโตที่ดูอ่อนโยนกว่าอัลฟาที่เขาเคยรู้จักไม่ว่าจะพ่อหรือดรัน ไม่เคยมีใครอ่อนโยนกับเขาแบบนี้

“กางเกงไปถอดเองในห้องน้ำนะ” คริสยกมียอมแพ้ในที่สุด เขาเดินหลังอีกคนเข้าไปในห้องน้ำซึ่งอยู่ในห้องนอนของตน แล้วลูบหน้าเรียกสติแรงๆ “เกือบไปแล้วกู...”

แพทซึ่งมักจะหัวเราะมุกโง่ๆ เสียงดังและตบมุกไม่เคยแพ้ใคร ในขณะเดียวกันก็หวงตัวกับเพื่อนเป็นที่สุด วันนี้กลับให้เขาช่วยถอดเสื้อ ยอมให้จับมือเพื่อดึงให้ลุกจากเตียง คิดในมุกได้ก็ประหลาด

เจ้าของห้องเอนหลังลงนอนบนเตียง ขณะทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้นที่โรงพยาบาลก็กดสั่งอาหารร้านโปรดจากแอปพลิเคชัน ในโทรศัพท์มือถือไปด้วย เพื่อนเขายังดูมินิ่งด้วยฤทธิ์ยา ทั้งยังชอบบอกว่าตัวเองชื่อภัส พอลถามถึงบ้านก็บอกว่าอยู่ทางเหนือ

เรื่องราวที่ถูกเล่าออกมาจากปากแพททำเอาไอ้พวกแก๊งเพื่อนที่มาเยี่ยมถึงโรงพยาบาลต้องรีบไปไหว้ขอพรพระถึงเชิงใหม่ ด้วยคิดว่าอาจจะเป็ผีมาจากทางเหนือ ช่างเป็นความเชื่อที่ สุดโต่ง แต่คริสในตอนนั้นก็มืดแปดด้านจนไม่รู้จะห้ามพวกเพื่อนๆ ยังไง

“คุณ คุณ คุณสามีคุณแพท”

คริสที่กำลังเหม่อได้ยินเสียงเรียกดังมาจากในห้องน้ำก็รีบลุกจากเตียงแล้วเดินไปหา

“ครับ ว่าไง” คริสส่งเสียงถามคนในห้องน้ำพลางคิดว่าหากกินสบูเข้าไปคงจะแย่ ไม่รู้คิดถูกหรือคิดผิดที่ให้อาบน้ำเอง

“อันนี้ใช้ทำอะไร” คนตัวย่อมกว่าโผล่หน้าออกมาถามทั้งที่ตัวยังเต็มไปด้วยฟอง

ภวัธเห็นว่าหลายอย่างในห้องนี้คล้ายกับของที่บ้านเขาเลยพอจะหยิบใช้ได้ แต่ไม่รู้ว่าเป็นแท่งลักษณะมนๆ สีดำและมีรูซึ่งวางอยู่บนน้ำกระຈกเอาไว้ทำอะไร

“อันไหน” คริสถามคนที่ดูเหมือนจะอายุถึงได้โผล่ออกมาแค่หน้า

“อันที่มนๆ สีดำอันนี้” อีกคนรีบหยิบมาให้ดู

คนที่ตอนแรกคิดว่าเป็นขวดสบู่เหลวพอเห็นก็ถึงบางอ้อ

“อ้อ...” คริสทำหน้าเหมือนปลาตาย ใส่ว่าๆ ที่ว่าก็คือของเล่นผู้ชายที่อีกฝ่ายเป็นคนซื้อมาฝากเขาเองแท้ๆ แต่ตอนนี้กลับจำไม่ได้ทั้งยังถามกันตาใสอีก

“ของส่วนตัวกู ช่างมันเถอะ ช่างมัน” คริสยิ้มแหยๆ บอกให้เพื่อนขี้ลืมวางลงและไปอาบน้ำต่อ

ภวัธออกมาอีกครั้งในสภาพที่ผมเปียกซๆ แม้จะไม่คุ้นชินกับของใช้ในห้องน้ำที่มีเยอะเกินความจำเป็น แต่ก็อ่านฉลากที่ขวดและเลือกใช้ได้ เขาชี้ดผมไปมองสำรวจตัวเองในกระจกไปด้วย แม้จะไม่ค่อยชอบหน้าตาของคนที่ซื้อแพทเอาเสียเลย แต่ยังดีที่ผิวเนียนใช้ได้ ดูโดยรวมสู้โอเมก้าจากทางเหนือไม่ได้เลย เพราะบางส่วนก็ยังมีขนหยิกๆ ซ้ำยังเจ้าเนื้อด้วย

เจ้าของห้องตั้งใจว่าจะลงไปเอาอาหารที่สั่งไว้ แต่เมื่อเห็นคน

ที่กำลังค่อย ๆ เช็ดผมด้วยผ้าขนหนูแล้วต้องหยุดมองอย่างพิจารณา ปกติแพทก็เป็นคนดูแลตัวเองอยู่แล้ว แต่แพทในตอนนี้อยู่ละเมียด ละไมมากกว่าเดิมเยอะ

“ไปไหนครับ” ภาวส์หันมาถามคนที่กำลังจะออกจากห้อง

“เอาข้าว”

“ที่ไหนครับ” คนไม่เข้าใจเอียงคอถาม เพราะจากที่เห็นอยู่ตอนนี้ ที่นี้ก็ดูเหมือนจะมีห้องครัวอยู่ข้างนอก

“ข้างล่างไง ให้คนเอามาส่ง”

“ทำเองไม่เป็นเหรอครับ”

“ใช่ ทำไม่เป็น” คริสไม่รู้จะงงที่จุดไหนก่อน เพราะปกติพวกเขาทั้งสองคนก็กินตลอด เมื่อเห็นเพื่อนทำหน้างเขาจึงคิดว่าคงต้องบอก เพื่อว่าจะลืมไป “มึงก็ทำไม่เป็นนะ”

“ผมทำเป็นนะ” ภาวส์บอกเสียงแข็ง เรื่องง่าย ๆ แบบนี้ใคร ๆ ก็ทำเป็นทั้งนั้น แม้จะไม่เก่งนักก็ตาม

“จะเป็นได้ไง อาทิตย์ก่อนมึงจะผัดข้าวยังลืมหุงข้าวอยู่เลย” คริสพูดไปเข้าไป ถ้าจะทำก็คงพอทำได้ แต่ติดซื้อกินเพราะสะดวกมากกว่า

“นั่นหมายความว่าคุณแพททำอาหารไม่เป็นเหรอครับ”

“ใช่ ไม่เป็น” คริสพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินมาลูบผมคนที่ยังทำหน้างเบา ๆ แล้วรีบบอก “เดี๋ยวมา ไม่เกินสิบนาที”

ภาวส์มองตามคริสที่เดินไปหยิบอะไรบางอย่างก่อนจะออกจากห้องนอนใหญ่ไป เขารีบสวมเสื้อผ้าแสนเซ็กซี่ที่อีกคนเตรียมไว้ให้ พลางมองไปรอบห้องที่ตกแต่งได้อย่างเรียบง่ายแต่ก็ประณีตเกินไป เมื่อเดินออกมาจากห้องนอนก็เจอกับห้องนั่งเล่นที่มีหลายสิ่งคล้ายกับที่เคยเห็น แต่หลายอย่างก็ประหลาด ในขณะที่เดินวนไปมาและ

คิดว่าจะเดินไปเปิดฝ้าม่านข้างห้องนั่งเล่นเสียงบางอย่างก็ดังขึ้น

‘ตืด ตืด ครืด’

“ว้าก! เอามันออกไป ออกไป ๆ ๆ”

คริสลลลฟต์ไปด้านล่างเพื่อรับอาหารจากคนส่งก่อนจะ
รีบขึ้นมาบนห้องด้วยความเป็นห่วงอีกคน คิดว่าน่าจะนั่งง ๆ อยู่
เช่นเคย แต่กลับไม่ใช่ เขาได้ยินเสียงร้องดังแต่ยังไม่เปิดประตูเสียอีก
“ฮือ ออกไปนะ!”

“เป็นอะไร ๆ” คนที่เพิ่งมาถึงรีบวางถุงอาหารแล้ววิ่งลงลาน
มาตามเสียงร้องตกอกตกใจ หมอเจ้าของไข้พบบอกว่าคนอยู่ใกล้
ต้องใจเย็น เขาจึงพยายามไม่เดินตามแม้จะตระหนกมากก็ตาม

“ว้าก ออกไป มันจะกินขา!”

คริสยืนกอดอกมองคนที่ขึ้นไปนั่งคุ้ยคุ้ยอยู่บนโซฟาเพียงแค
เห็นหุ่นยนต์ดูดฝุ่นอัตโนมัติกำลังทำงานอยู่บนพื้นหน้าโซฟา ตอน
แรกก็คิดว่าคงเจอแมลงหรือเพลอทำอะไรแตกถึงได้เป็นห่วงมากมาย
แล้วดูตอนนี้...

“ชะ...ช่วยด้วย ๆ ๆ”

พอคริสเดินเข้าไปใกล้ภวัสก็กระโดดเข้ามากอดทันที ดีที่วาง
ถุงอาหารไว้ก่อน ไมอย่างนั้นคงตกกระจัดกระจาย

“เอามันออกไปนะ!” พอกอดได้แล้วก็ตะโกนอยู่ข้างหู

“มันคือเครื่องดูดฝุ่นไงมึง” คริสบอกอย่างใจเย็น พลังลูบไหล่
ปลอบคนที่ตัวสั่นทั้งยังเกาะกันเป็นลูกหมี

“ดูดฝุ่นอะไร ดูดฝุ่นต้องดูดลงจากพื้นห้องลงท่อนี่ไม่ใช่หรือ
ไง!”

เจ้าของห้องเห็นคนชี้ไว้วายชี้ไปทั่วก็ทั้งขำและเอ็นดู ก่อนจะ

ลูบหลังเบา ๆ ปลอบให้ใจเย็นลง

“ผมตกใจ ฮือ”

คริสลอบถอนหายใจแต่ก็กระชับอ้อมกอดไว้ เมื่อก่อนอย่าว่าแต่กอดเลย แค່ไหล่มันยังไม่ให้แตะ ไม่รู้ควรจะได้ใจหรือเสียใจดีที่ทุกอย่างออกมาในรูปการณีนี

“ที่นี่ไม่มีท่อนดิน มีแค่หุ่นยนต์ดูดฝุ่น” หุ่นยนต์สีขาวรูปวงกลมยังเคลื่อนไหวพร้อมเสียงวี๊ด วี๊ด~ ไปทั่วห้อง ไม่ได้รู้เลยสักนิดว่าทำให้บางคนกลัวจนเกือบช็อก

“ไม่มีอะไร ใจเย็น ๆ” คริสปลอบแต่มือที่รวบเอาไว้ก็ยังไม่ผละออก ตั้งใจปลอบยิ่งกว่าตอนที่เพื่อนอกหักเสียอีก

เห็นแบบนี้แล้วอยากจะซื้อหุ่นยนต์ดูดฝุ่นมาปล่อยไว้ในห้องสักสิบตัว...

พอถูกลูบผมเบา ๆ ภาวสก็เริ่มจะได้สติและหันมองไปรอบ ๆ พลงนิกถึงชิปในสมองที่ดูเหมือนจะถูกปิดระบบไว้

“เครือข่ายผมพังเหรอครับ ทำไมค้นหาอะไรไม่ได้เลย”

“อา...” ถ้าเป็นวิญญูณอย่างที่คุณ ๆ บอก คริสว่าคนที่กำลังกอดเขาแน่นอยู่ตรงนี้คงไม่ได้มาจากภาคเหนือหรอก แต่มาจากต่างโลกต่างหาก

“เครือข่ายอะไรนะ”

คนที่เพิ่งรู้ว่าตัวเองกอดอัลฟ่าตรงหน้าเสียแน่นรีบผละออกพร้อมกับบอก “ชิปที่หูไง”

ชัดเลย...มาจากต่างดาวแน่ ๆ อีหอรบนี้

“อา...ถ้าจะค้นหาอะไรสักอย่างก็ใช้มือถือเครื่องนี้ กุซาร์จแบตให้แล้ว” เขาเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือของเพื่อนมาให้ แต่อีกคนกลับเอาแต่มอง ท่าทางไม่เข้าใจแม้แต่น้อย

ภวัตรรับของที่มีรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ามาแล้วเงยหน้าถามอัลฟา
ตัวสูง “ผมจะค้นหาแผนที่ ทำไม่ไม่ขึ้น”

“ถ้าอยากจะหาอะไรก็ต้องพิมพ์เอา ไม่ก็กดไม้ค้อนนี้แล้วพูด”
คริสได้แต่เดาว่าเครือข่ายที่อีกคนพูดถึงคงจะเป็นอินเทอร์เน็ต

“แล้วชิปในสมองล่ะครับ ทำไม่สั่งการไม่ได้”

“อา...ไม่มีนะ” คริสบอกอย่างใจเย็นเพราะไม่อยากทำลาย
จินตนาการของเพื่อน แต่ตัวเขาเองก็เริ่มจะไปไม่ถูกเหมือนกัน

“ไม่มีเพราะหมอบอกออกไปไซ้ไหม เพราะร่างนี้บาดเจ็บ”
ภวัธถามตาโต นึกสงสัยเจ้าของร่างเหลือเกิน

คริสเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าระหว่างตัวเองกับแพท...ตอนนี้ใครควร
เครียดกว่ากัน

“อา...ใช่” คนตัวโตพยักหน้ารับ “ใช่ก็ได้ เพราะมึงป่วยเลยเป็น
แบบนี้ เพราะงั้นอยากค้นหาอะไรต้องพิมพ์เอานะ”

คริสไม่ใช่คนหัวไม้ดี แต่เมื่อก่อนไม่เคยทันแพทเพราะแพท
หัวไวกว่า พอมาเจอสถานการณ์แบบนี้ถึงได้จัดการไม่ถูก

“พิมพ์ตรงไหน” ภวัธยื่นเครื่องรูปทรงสี่เหลี่ยมให้อัลฟาที่
ตนเองเข้าใจว่าเป็นสามีของแพท ซึ่งรับเครื่องไปเปิดระบบพร้อมกับ
เลื่อนนิ้วไปมาให้เขามองตามอย่างงงๆ

“นี่ไง อยากค้นหาอะไรก็กดตรงนี้แล้วพูด หรืออยากเปิดแอปฯ
ไหนก็พูดชื่อแอปฯ ออกมา”

“พูด?”

คริสมองคนที่ดูเหมือนจะลืมหูทุกอย่างไปสักระยะไม่ค่อยเข้าใจ
เขายังจำวันที่หมอบททดสอบการอ่านและการฟังของเพื่อนได้ดี แพท
ยังอ่านได้คล่องทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดูเหมือนไม่มีอะไร
น่าห่วง แต่เรื่องง่าย ๆ อย่างเครื่องดูฝุ่นกลับไม่รู้จักเสียอย่างนั้น

“ค้นหาเมืองทางเหนือ” คนตัวเล็กกว่าลองกดตามที่คริสบอก แล้วพูดสิ่งที่ต้องการ

‘หรือคุณหมายถึงภาคเหนือ’ เอไอจากระบบถามกลับ ก่อนจะปรากฏภาพภาคเหนือของประเทศไทยขึ้นมา

“ไม่ใช่ เปิดแผนที่โลก”

‘เปิดแผนที่โลก’

“พื้นที่ไหน”

‘คุณกำลังอยู่ที่ ประเทศไทย กรุงเทพมหานคร’

คริสปาดเหงื่อขณะมองอีกคนคุยกับเอไอในโทรศัพท์มือถือ ไม่รู้ทำไมพอเห็นผลการค้นหาแล้วถึงได้ทำตาโตและดูเหมือนจะช็อกกว่าเดิม

“คุณ คุณสามีของคุณแพท!”

“ครับ ฯ”

“ประเทศคืออะไร ที่ผมเคยอยู่มาไม่มีประเทศนะ!” ตาของคนถามเบิกกว้าง ทั้งยังพูดเสียงดังจนคนฟังผวา

คริสสูดหายใจเข้าลึก บอกให้ตัวเองมีสติ เขาคือบอสของทีมการตลาดในบริษัทนำเข้ารถยนต์ ที่ผ่านมาเขาต้องรับมือกับปัญหามากมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตัวเอง เพราะฉะนั้นต้องมีสติ มีสติ...

“แพท...” คนเรียกทำเสียงนึ่งให้อีกคนเงียบ ก่อนจะเดินเข้าหาและที่มือแผ่วเบา

“กินข้าวก่อนนะ แล้วเดี๋ยวจะอธิบายให้ฟังและพาออกไปดูข้างนอก” คนตัวโตบอกอย่างระมัดระวัง เพราะเห็นอีกคนขมวดคิ้วและยังดูตกใจกับหลายอย่างที่รับรู้

“อือ” ภวส์พยักหน้าแม้จะเริ่มปวดหัวก็ตาม เขาเดินตามคริสมาเรื่อย ๆ มองมือที่จับกันไว้แล้วคิดถึงพวกเด็ก ๆ

คริสเบาใจที่อีกคนมีท่าทางสงบลงแล้ว แต่พอเห็นข้าวผัดหมูก็ไวยวายเป็นอีกครั้ง

“นี่มันอะไร ของแบบนี้ไม่กินหรอกระ!” จอมวุ่นไวยวายลั่นทันทีที่เห็นอาหารหน้าตาประหลาดตรงหน้า

แพทคนที่ชอบกินข้าวผัดวันนี้กลับบ่นว่ากลิ่นข้าวผัดเหมือนดิน ทำเอาคนสั่งมาแทบจะร้องไห้...มันจะเหมือนดินได้ยังไงวะ

หลังกินข้าวเสร็จคริสตั้งใจจะพาแพทออกไปเดินเล่นที่ระเบียงเพื่อสูดอากาศสักหน่อย แต่กลับกลายเป็นว่าพอกินไอ้ที่บอกว่างลิ้นเหมือนดินไปหมดจาน และกินยาด้วยสีหน้าไม่พอใจเสียดกั๊นซึ่มเพราะฤทธิ์ยา เขานั่งมองคนที่นั่งจ้องหาวหอดออยู่อีกฝั่งของโซฟา อาจจะเพราะนอนเยอะมากแล้วถึงได้ไม่ยอมหลับเสียที
“ผมไม่เอากินยาที่คุณให้อีกแล้ว มันทำให้ง่วง”

ชายตัวโตนิกสงสารเพื่อนตัวเองจับใจ เขาขยับมาใกล้และยกมือลูบผมนุ่มอีกครั้ง ไม่รู้เลยว่าต่อไปพวกเขาจะเป็นยังไง ในเมื่อแพทเปลี่ยนไปแบบนี้

“งั้นออกไปดูข้างนอกไหม” คนที่ปิดม่านและเปิดเครื่องปรับอากาศแต่เช้าเนื่องจากวันนี้ร้อนเกินไปถาม

ภวิศมองก่อนจะพยักหน้าเบาๆ ยอมจับมือที่ยื่นมาให้แล้วเดินตามช้าๆ

“ฝั่งนี้เป็นระเบียง” คนที่เดินนำเปิดประตูไม้ตรงระเบียงออกเห็นใบหน้าอยากรู้ อยากเห็นของอีกคนแล้วก็ได้แต่ยิ้ม ตอนที่มาคอนโดเขาครั้งแรกเมื่อเกือบห้าปีที่แล้ว เจ้าตัวก็มีอาการตื่นเต้นแบบนี้เลย

ทั้งหมดนี้แพทเป็นคนออกแบบเอง ตั้งใจทำให้อย่างดีและ

ไม่คิดตั้งค์สักบาท

เจ้าของห้องเดินออกมาที่ระเบียงกว้างซึ่งมีทางเดินปูด้วยไม้สองข้างทางโรยด้วยหิน และรอบ ๆ ที่เคยปลูกดอกไม้ ตอนนี้เปลี่ยนเป็นแปลงผักและผลไม้ที่แม่ของเขาเป็นคนปลูก ระเบียงนี้มีพื้นที่มากกว่าร้อยตารางเมตร และเพราะเป็นห้องมุม ระเบียงจึงถูกออกแบบให้โค้งไปยังอีกฝั่งหนึ่งด้วย ถึงได้กว้างมาก

ส่วนใหญ่หากไม่ได้ไปเที่ยวที่ผับหรือบาร์พวกเขาและแก๊งเพื่อน ๆ ก็มักจะมาปาร์ตีกันที่นี่

ทันทีที่เท้าอีกคนแตะลงบนพื้นไม้และปะทะกับอากาศร้อนจัดก็เบ้หน้า

“ใส่รองเท้าแตะนี่เร็ว” คริสหยาบรองเท้าแตะของตัวเองมาให้สวม ก่อนจะคว้ามืออีกคนมาจับไว้ ด้วยกลัวว่าจะเดินชนเตาบาร์บีคิวหรือตกสระเล็ก ๆ ที่ระเบียงอีกฝั่ง

ภวิศมองมือที่ถูกจับก่อนจะมองไปรอบกาย เพิ่งรู้ตัวตอนนี้เองว่าตัวเองอยู่ในห้องที่สูงจากพื้นดินเกือบสามสิบชั้น ต่างจากที่ที่เคยอยู่มา เพราะบ้านเมืองเขาไม่มีตึกสูงแบบนี้ และทั้งโลกก็ไม่อนุญาตให้สร้างตึกสูงนอกโดม

“เราอยู่ในโดมเหรอครับ” คนที่เริ่มคิดอะไรออกถาม อากาศร้อนเหมือนกับถูกควบคุมไว้แบบนี้ ความสูงแบบนี้เหมือนอยู่ในโดมของเมืองใหม่

“โดมอะไร” คริสถามคนที่ลากเขามาขึ้นที่ริมระเบียงแล้วมองลงไปตามล่าง

“ผมไม่เข้าใจ ที่นี่ที่ไหน” คนที่ทั้งตื่นเต้นและเครียดขมวดคิ้วแน่นเมื่อเห็นผังเมืองแสนไม่เป็นระเบียบ จะว่าไปภวิศก็เคยไปเที่ยวเมืองใหม่บ่อยครั้ง แต่ไม่มีที่ใดคล้ายกับที่นี่เลย

คริสตอหนายใจยาวก่อนจะบอก

“แพท มึงไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร อยู่ว่างๆ” เขายิ้มให้เพื่อน เพราะ
หมองเองก็บอกว่าทุกอย่างต้องค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป อีกคนก็ยิ้ม
ตอบแต่ดูเหมือนแบ่งรับแบ่งสู้

“เดี๋ยวจะค่อยๆ อธิบายนะ”

คริสตอหนายใจยาวขณะมองตัวรุ่นวายที่ตอนนี้อยู่

ไปแล้วหลังจากการอธิบายที่ยากลำบาก เพราะเขาเคยไปเที่ยวมา
แล้วหลายทีในโลกตั้งแต่เด็ก แต่สิ่งที่อีกคนพูดไม่มีส่วนไหนคล้าย
หรือใกล้เคียงกับที่คริสรู้หรือเคยเห็นมาแม้แต่บ่อย

ที่เขากำลังหนักใจอีกอย่างก็คือเรื่องงาน แพทลงงานด้วย
ใบลาป่วย ขณะที่เขาใช้วันลาพักร้อนเพื่อหยุดงานมาสัปดาห์แล้ว ไม่รู้
ปานนี้ไปใกล้จะไล่ออกหรือยัง

“มึง แพทเป็นไงบ้างวะ” แพรเพิ่งมาถึงหลังจากกลางานรอบ
บ่าย เธอเป็นหนึ่งในกลุ่มเพื่อนของสองคนนี้ สนทนกันมาตั้งแต่สมัย
มหาวิทยาลัย เมื่อดูด้วยกันทุกวันศุกร์ แต่ช่วงนี้งานยุ่งเลยห่างหายกัน
ไปบ้าง รู้ข่าวอีกทีที่ไอ้คริสก็ทำแพทดีหัวโขกกรอบประตูจนมีปัญห
าใหญ่เสียแล้ว

“เอาผ้าพันหัวออกไปแล้วนี่หว่า” แพรมองเข้าไปในห้องนอน
ที่เปิดประตูไว้ แล้วเดินมาหาเจ้าของห้อง

“เออ แต่ยังไม่ทำอะไรได้เลย” คริสรินน้ำมาให้เพื่อน ก่อนจะ
นั่งลงบนโซฟาพร้อมกับการจับ “อย่าเพิ่งบอกพวกไ้บูมกับพ่อแม่มั
นนะ”

“อือ...” แพรนั่งซึม “แล้วมันจะกลับไปทำงานยังไงวะ”

“ก็ไม่วางใจให้กลับไป”

“แล้วมึงจะทำไง”

“ช่วงนี้ภูก็ขนงานมาทำที่บ้านวะ ทำตอนมันหลับ” คริสยกมือบิดชี้เกียจ

“ภูไปดูดวงมา เขาบอกว่าต้องไปไหว้พระสี่ทิศวะมึง ทำบุญให้ดวงวิญญาณ”

คนฟังที่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้ชี้หน้าเพื่อนเพื่อปรามทันที

“มึงหยุดเลยแพร หมอก็บอกอยู่ว่าเป็นเพราะหวัมนได้รับการกระทบกระเทือน ดวงวิญญาณอะไร” คริสบอกเพื่อนสาว

“ดีแคไหนแล้วที่เลือดไม่คั่ง หรือกระทบกระเทือนถึงขนาดที่กะโหลกร้าวหรือเป็นอัมพาต” เขาอธิบายต่อ เสียงดูจนแพรหงอย

“มันต้องแก้สองทางไงมึง” แพรนั่งขัดสมาธิ ลองคิดหลายทางแล้วแต่ก็ไม่ว่าจะทำยังไงดี “แล้วมันคุ้ยรู้เรื่องไหมวะ”

“จะว่าไม่รู้เรื่องก็ไม่ใช่” คนที่หลายวันมานี้แทบจะไม่ได้นอนเอนหลังพึ่งพนักโซฟา จะว่าไปแล้วแพทในตอนนี้อาจง่ายกว่าแพทเวอร์ชันปกติเสียอีก ไอ้แพทคนแสบไม่เคยฟังที่คริสบอกหรือเตือนสักอย่าง

“แล้วยังไงวะ”

“แต่มันเหมือนลืมเรื่องง่าย ๆ วะ” คริสชี้ไปที่หุ่นยนต์ดูดฝุ่นที่กำลังชาร์จไฟอยู่บนแท่น “มันกลัวหุ่นยนต์ดูดฝุ่นแล้วยังถามว่าทำไมฝุ่นไม่ลงท่อดินอัตโนมัติไรสักอย่าง”

“แปลก...”

“เออ เหมือนหลุดมาจากหนังไซไฟ” เจ้าของคอนโดห้องใหญ่กำลังคิด... “หรือความทรงจำมันจะสลับกับหนังที่มันเคยดูวะ”

“เออ...” แพรพยักหน้าเห็นด้วย เพราะรู้สึกแปลก ๆ ตั้งแต่ตอนไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลแล้ว ได้ยินแพทพูดถึงระบบหมอประจำตัว

อะไรสักอย่าง ซึ่งเธอก็ไม่เข้าใจ

“แบบนี้ทำงานไม่ได้แน่มึง” แพรทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ การที่อยู่ในสังคมทุนนิยมโดยไม่ได้ทำงานนี้ไม่รู้เลยว่าแพทจะเอาตัวรอดได้อย่างไร

“กูก็ว่างั้น คงต้องให้ลาออกวะ ส่วนเรื่องพ่อแม่มัน กูจะจัดการเอง” คริสนวดหัวตัวเองไปมา

“แต่ถ้าไม่ทำงานแล้วมันจะอยู่ยังไงวะ กูช่วยได้แต่คงไม่เยอะ” เพื่อนในกลุ่มที่สนิทกันมีหลายคนก็จริง ทุกคนรักเพื่อน แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะสามารถแบกรับชีวิตเพื่อนได้ เพราะพวกเขาเองต่างก็ต้องทำงานหาเลี้ยงชีพตัวเองเช่นเดียวกัน

“กูดูแล กูเลี้ยงได้” คริสคิดเรื่องนี้ตั้งแต่หมอบอกแล้วว่าเพื่อนอาจจะกลับไปทำงานไม่ได้

“อีคริส...” แพรหรีตามองคนที่แอบชอบเพื่อนสนิทมาตั้งแต่แรก “มึงอยากให้มันเป็นแบบนี้ใช่ไหม”

“กูเปล่า ใครจะอยากให้มันป่วนวะ” คนพูดหัวเสีย เรื่องความเป็นความตายและอาการป่วย ใครมันจะรู้ว่าเกิดขึ้นแล้วจะเป็นไปแบบไหน

ถึงตอนได้กอดจะรู้สึกดีสุด ๆ ก็ตาม แต่ถ้าเลือกได้ก็อยากให้ เป็นแพทปากดีคนเดิม

“มึงจะพูดว่ากูขวยโอกาสไม่ได้ กูรับผิดชอบมัน เพราะกูเป็นคนทำให้มันเป็นแบบนี้” คริสบอกหน้าตึง

แพรจ้องตาพ่อแม่หนุ่มคลั่งรักก่อนจะคาดคั้น “สาบานมาสิว่ามึงไม่ได้คิดอะไรเลย”

“สาบานก็โง่สิวะ”

“โอ้ย ไอ้บ้า...” แพรกุมหัวด้วยรู้ว่าเพื่อนทั้งสองนิสัยเป็นแบบ

ไหน

“มึงห้ามทำอะไร ถ้ามันไม่ยินยอม!” แพรบอกออกมาเสียงดัง
เมื่อก่อนห่วงความรู้สึกคริส แต่ตอนนี้กลับห่วงแพทแทน

“กูไม่เคยทำ”

คราวนี้แพรยกมือยอมแพ้ด้วยรู้ว่าคริสจริงจังกับความรู้สึกที่มีต่อเพื่อนขนาดไหน ที่ผ่านมาก็ไม่เคยฉวยโอกาสหรือล่วงเกินแพทเลย คริสรักอยู่ในที่ของตัวเองมาตลอด

ภวัศได้ยินเสียงแว่ว ๆ ดังมาจากข้างนอกจึงลุกจากเตียงแล้วค่อย ๆ เดินออกมาดู เขาเห็นว่า มีผู้มาใหม่แต่ยังไม่กล้าเข้าไปหา ได้แต่หยุดยืนอยู่ตรงกรอบประตูห้องนอนที่เชื่อมกับห้องนั่งเล่น มองอยู่ไกล ๆ ด้วยความกลัว ๆ กลัว ๆ

“คุณ...สามีคุณแพท ใครมาครับ”

คนบนโซฟาขมวดคิ้วแน่น รู้อยู่แล้วว่าเพื่อนจำใครไม่ได้ แต่...

“สามีคุณแพทนี่อะไร”

แพรจ้องเพื่อนตัวโตอย่างสำรวจ...หน้าตาหล่อเหลา แววดาได้กรอบแว่นแวววับ คริสสวมแว่นเหมือนเป็นพวกตั้งใจเรียนตั้งแต่เด็ก แต่จริง ๆ แล้วนั้น...

“พอดีเข้าใจผิดนิดหน่อย” คริสมองคนนั้นที่คนนี้ที่ เห็นหน้าเพื่อนแพรเหวอสุด ๆ ไปแล้วก็รีบบอก

“ไอ้คริส กูว่าแล้วว่ามึงไม่ใช่คนดี!”

“ใจเย็นแพร”

“สามีบ้านมึง มึงฉวยโอกาส!”

“ใจเย็น ๆ ๆ” คริสปวดหัว เรื่องนี้เขาไม่ได้ทักท้วงไปเอง แต่เป็นแพทต่างหากที่เข้าใจผิดมาตั้งแต่แรก

“เกิดอะไรขึ้นครับ หรือว่า...” ภวัศขมวดคิ้วแน่น “หรือคนนี้

คือภรรยาหลวง ไม่ก็คนรักเก่าของคุณ!”

ภวัศไม่อยากจะเชื่อเลยว่านอกจากดรินแล้วยังมีชายอัลฟา
ที่รักคนอื่นมากกว่าภรรยาอยู่อีก แบบนี้มันน่ารัก!
“ไปกันใหญ่แล้ว!”

2

สามิอัลฟาผู้มีกลิ่นฟีโรโมนคล้ายสบู่

ผ่านมาห้าวันแล้วที่คริสใช้วันหยุดพักผ่อนจนจวนจะถูก
พ่อกับป้าตัดออกจากกองมรดก เรื่องที่เกิดขึ้นกับแพท ในคราวแรก
เขาไม่ได้บอกใครเลยนอกจากกลุ่มเพื่อนสนิท แต่อย่างที่เพื่อน ๆ รู้
กันว่าแพรวู้โลกรู้ เรื่องราวทั้งหมดก็ได้ไปถึงคุณนายจิ้นนี่ในที่สุด และ
คุณนายจิ้นนี่ก็ไม่ใช่ใครอื่นไกล...เป็นแม่ทูนหัวของแพทนั่นเอง

ซึ่งแม่ทูนหัวแพทก็ไม่ใช่ใครอื่นอีก เป็นแม่แท้ ๆ ผู้ให้กำเนิด
คริสนั่นเอง

“พรุ่งนี้จะต้องไปเจอแม่ โอเคใช่ไหม” คริสถามคนที่นั่งจ้องทีวี
แบบเอาเป็นเอาตาย เมื่อวานตอนเย็นเขาเปิดทีวีให้ดู แต่กลับทำให้อีกคนตกใจมากถึงกับวิ่งมากอดเขาแน่น เหมือนเห็นรายการตลก
ในทีวีเป็นเรื่องแปลก

“อะไรนะครับ”

พอถึงวันนี้ภักดิ์ก็เริ่มยอมรับได้แล้วว่าตนได้เข้ามาอยู่ในร่าง
ของแพท ซึ่งเข้าใจว่าเป็นภรรยาของคริส

“ดูทีวีจนเบื่อหมดแล้ว” คนที่นั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์อยู่ตรงมุมห้องมาตั้งแต่เมื่อคืนบิตซ์ก็เลย ก่อจะเดินเข้ามาหาเพื่อน

เขาสั่งเกตว่าวันนี้แพทดูสงบกว่าหลายวันที่ผ่านมาเยอะทีเดียว แม้จะมีคำถามทำนองว่าอะไรหรือทำไมอยู่เป็นระยะก็ตาม และเท่าที่คริสเห็น เขาคิดว่าแพทในตอนนี้อยู่คนเดียวคนเดียวใจจะไรยากอย่างที่คิดในตอนแรก แต่ออกแนวเข้าใจไปเองเสียมากกว่า

อย่างเรื่องวันก่อน กว่าจะจบบทสนทนาเรื่องภรรยาหลงและภรรยาน้อย และก๊วจะยอมรับว่าแพทเป็นแค่เพื่อน แพทกับคริสก็เหนื่อยจนเอนหลังพิงพนักโซฟาอย่างหมดแรงไปตาม ๆ กัน

“อันนี้มันบอกผมว่าเราอยู่ในปีสองพันยี่สิบเอ็ด” ภาวส์ไปที่จอทีวีซึ่งกำลังบอกว่าวันนี้เป็นวันที่เท่าไร เดือนและปีอะไร เขาเคยเรียนตอนเด็ก ๆ ว่าเป็นวิธีการนับวันเวลาของมนุษย์ในโลกก่อน

“ใช่”

“ได้ยังไง” คนพูดขมวดคิ้วแน่น “นี่ผมอยู่โลกเก่าหรือไง”

“ก็ไม่ได้ยังไง ปีนี้มันปีสองพันยี่สิบเอ็ดจริง ๆ ปีที่แล้วสองพันยี่สิบ” เจ้าของห้องผู้เคยแตกตื่นไปกับท่าทางประหลาดของเพื่อนพอจับจุดได้แล้วว่าต้องพูดคุยด้วยความเป็นธรรมชาติ และค่อย ๆ บอกทุกอย่างด้วยสติ

“ไม่จริง ถ้าเป็นอย่างนั้นแสดงว่าผมย้อนเวลามาหลายร้อย-ล้านปีเลยนะ” ภาวส์ทำตาโต มือสั่นจนกลัวตัวเอง

“ตอนนี้เป็นไปได้หมด เพราะกูเอาหัวมึงไปโขกเหลี่ยมประตูมา” คนที่เมื่อคืนทำงานลากยาวมาถึงเช้าวันด้วย เหนื่อยด้วย งานเยอะด้วย หมดพลังจนทั้งตัวลงนั่งข้าง ๆ แล้วยกมือโขกหัวเพื่อนตัวเองไปมา

“แสดงว่าตอนนี้นี่ผมกลายเป็นคุณแพทจริง ๆ เหรอ” ภาวส์

เหมือนพูดกับตัวเองมากกว่าถาม

“มึงนี่แหละคุณแพท แพทศยาตัวจริง” คริสอดไม่ได้ที่จะตะแถมคนข้างกันเบา ๆ ชื่อนี้เพื่อนในกลุ่มเรียกกันจนติดปากแล้ว

“อะไรนะครับ” ภาวส์อ้าปากค้าง

“แล้วเรื่องที่บอกว่าจะต้องออกไปข้างนอกพรุ่งนี้รู้แล้วใช่ไหม” คริสย้ำอีกครั้งพลางสบตาคนคุ้นเคย สังเกตมาลึกลับแล้วว่าแววตาไม่เหมือนเคยสักนิด

คนที่ได้ยินแต่ยังเรียบเรียงสิ่งที่อยู่ในหัวไม่ได้มองอัลฟาที่หันมองที่ประตูที่ หลายวันที่ผ่านมานอกจากกระเบียดแล้วเขาก็ไม่ได้ออกไปข้างนอกเลย ก่อนหน้านี้อาจจะกลัวเพราะอยู่ในสภาวะไม่คุ้นชิน แต่ตอนนี้กลับกระหายรู้มากกว่าว่าสิ่งที่ตัวเองสันนิษฐานนั้นเป็นจริงหรือไม่

ถ้าเขาย้อนกลับมาในโลกเก่า นั่นก็เป็นไปได้ว่าคำขอในบางเรื่องเป็นจริง

“ได้ยินยังเนี่ย” คริสใช้หลังมือแตะตัวอีกคนอีกหน เมื่อเห็นว่าพยักหน้ารับแล้วก็เบาใจขึ้น

“ส่วนเรื่องงาน อาทิตย์หน้าไปลาออกกันนะ”

“งาน?”

คริสเอียงคอมองคนที่ลืมหูลืมตาไปหมดแล้วจริง ๆ ที่คาดหวังว่าการทำงานไม่ได้ก็ได้ข้อสรุปแล้วว่าไม่ไหวจริง ๆ

“มึงเป็นอินทีเรียดีไซเนอร์”

“ผมเนี่ยนะครับ” ภาวส์ชี้เข้าหาตัวเอง ทั้งที่ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยทำงานอะไรเลยเนี่ยนะ

“ใช่ มึงเนี่ยแหละ”

คนฟังตาโตก่อนจะสลดลง “ภรรยาของคุณดูเก่งและดีมาก

เลยนะครับ”

คริสไม่รู้จะซ้ำเรื่องไหนก่อนดี ระหว่างเรื่องที่เพื่อนยกตัวเองเป็นภรรยาเขากับเรื่องที่เขาบอกว่าตัวเองเก่ง

“แต่หน้าตาไม่ค่อยเท่าไหร่นะครับ”

คราวนี้คริสซำกັก เขาหัวเราะจนปวดท้องตอนที่เห็นอีกคนแบหน้าและหาว่าตัวเองหน้าตาไม่ค่อยดี สำหรับคนอื่นคงไม่เท่าไร แต่สำหรับคริสที่เคยเห็นแพทมาตั้งแต่เด็ก ตาโตๆ ปากอ้มๆ และเนื้อตัวมีน้ำมีนวลนี้แหละดีที่สุดแล้ว

“พูดแบบนี้ไม่เกรงใจมุกราคาแสนห้าเลยนะ” คริสยังคงขำพลางนึกถึงช่วงปีก่อนที่เพื่อนรักตัดสินใจไปออยจุมูกมาใหม่ และแสนจะภูมิใจกับจุมูกเทคโนโลยีเกาหลี ทั้งๆ ที่ของเดิมก็ดูน่ารักดีอยู่แล้ว

“ฮะ?!” ภาวश्यकมือจับจุมูกก่อนจะมองคนที่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้และยิ้มล้อ

“อันนี้ไปศัลยกรรมมา” คริสย้ำพร้อมกับตะปลายจุมูกอีกคน เขานึกมันเขี้ยวจนอดบีบแก้มไปหนึ่งครั้งไม่ได้ ก่อนจะรีบถอยห่าง แต่เมื่อไม่เห็นว่แพทจะขยับมาฟาดเช่นเคยก็ขยับเข้าไปหาใหม่

“แล้วมีส่วนไหนทำอีกไหมครับ” ภาวศตาโต จับไปทั่วร่างกายตัวเองในตอนนี สัมผัสซากับกันอวบๆ ด้วย ไม่รู้ตรงนี้ได้ทำมาเอาใจสามีไหม

“ไม่มี” จากที่เคียดคริสถึงกับนั่งหอบ เพราะหัวเราะมากเกินไป

เขาว่แพทตอนนีกับเมื่อก่อนก็ได้ต่างกันนัก เพราะขยันทำให้หัวเราะได้เหมือนกันไม่มีผิด

“เอาใหม่ สรุปว่าต้องลาออกนะ” คริสย้ำกับคนที่พาออกทะเล

ไปไกล

“อา...” ภวัสถ์ก็ไม่รู้จะตอบยังไง แต่ถ้าไม่ลาออกแล้วหุ้ซึไปทำงานก็รู้เลยว่าเขาทำงานกันยังไง ยิ่งไม่มีชิบในสมองที่เรียกข้อมูลได้ ก็ยังไม่รู้ว่าจะจัดการสิ่งที่ไม่รู้ตรงหน้าแบบไหน สุดท้ายจึงพยักหน้าตอบรับ

“ครับ”

“เรื่องเงิน ใช้ของกูได้” คริสยิ้มให้ คาดว่าแพพน่าจะปลาบปล้มมากแน่ๆ แต่กลับผิดคาด

“คุณเป็นสามีคุณแพพ ก็น่าจะเป็นแบบนั้นครับ”

“โอ้ย...ตาย” คริสขยี้มหัวตัวเอง ก่อนจะลุกไปอาบน้ำให้หัวโล่ง ปล่อยให้อีกคนนั่งดูทีวีต่อไป

เข่าว่ากันว่าชีวิตคนเรามีจุดเปลี่ยนที่คาดไม่ถึงอยู่มากมาย แต่คริสกลับไม่เคยคิดเลยว่าชีวิตเขาจะเปลี่ยนมาอยู่ในจุดที่ได้มีเมียเร็วขนาดนี้

เมื่อคืนกว่าคริสจะดึงรีโมตทีวีออกจากมืออีกคนได้ก็เกือบห้าทุ่ม เข้านี้ก็กว่าจะไล่เพื่อนรักไปอาบน้ำและแต่งตัวได้ก็ตอนแปดโมง ต้องคอยตอบคำถามว่าทำไมไปอีกสิบรอบ

“ใส่หน้ากากก่อนนะ” คริสหยิบหน้ากากอนามัยออกมา แล้วเดินมาหาคนที่ทำหน้าง

คริสอมยิ้มเมื่อเห็นว่าเพื่อนยอมสวมชุดที่เขาซื้อให้ง่ายดายปกติแพพเป็นผู้นำแพชั่นประจำกลุ่ม เวลาซื้อเสื้อเจ็ตสิเรียบๆ ให้พ่อคุณก็จะไม่แล แต่คราวนี้กลับยอมสวมเจ็ตสิฟ้าและกางเกงผ้าขายาวสีเบจ ดูน่ารักจนคนมองยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ใส่หน้ากากทำไมครับ” ภวัสถ์เงยหน้ามอง

“ข้างนอกฝุ่นเยอะ กำลังมีโรคระบาดด้วย”

คริสนี่ก็ว่าอีกคนจะไม่เข้าใจเรื่องที่เขายก แต่กลับดูเข้าใจได้ดีทีเดียว เพียงแต่บ่นว่าที่ที่เคยอยู่มาไม่จำเป็นจะต้องสวมหน้ากากกันฝุ่นหรือกลัวเรื่องโรคระบาด เพราะว่าเทคโนโลยีขั้นสูงที่ช่วยจัดการทุกอย่างหมดแล้ว มีแม้กระทั่งโดมใญ่แก้วที่ช่วยกรองอากาศ

“ถ้ามีขนาดนั้นก็คงดีสิ” คนที่ไม่รู้ว่าจะอธิบายกับแม่และพ่อตัวเองเรื่องของแพทยังไงในวันนี้ขยับมาใกล้คนตัวเล็กกว่า ก่อนจะสวมหน้ากากอนามัยให้

ภวส์ยังคงมองชายตรงหน้า เพราะว่ามัวแต่แตกตื่นกับสิ่งที่ได้รับรู้และบรรยายากาศที่ไม่คุ้นชินจึงลืมสังเกตไปว่า ใบหน้าของชายผู้เป็นสามีแพทดูแย่งจากวันแรกที่ได้เจอกัน อาจเพราะอีกฝ่ายเอาเวลานอนไปนั่งทำงานชดเชยเวลาที่ดูแลเขาในช่วงกลางวัน

“ได้ตาคุณเป็นสีดำ” ภวส์บอกอีกคน พยายามไม่ร่วมร่วมแต่ก็สงสัยจนอดแต่ตรงผิวบางได้ตาไม่ได้

คริสซงักไปนิดหน่อยเมื่อได้สบตาไร้เลห์เหลี่ยมของอีกคน เพราะปกติเวลาแพทยื่นนิ้วมาหาเขา หากไม่ถึงแฉกก็แค่จิ้มตาเท่านั้น

“คุณนอนดิ๊กเพราะผมไซ้ไหม”

“ก็ไซ้ แต่ไม่เป็นไร”

น่ารักขนาดนี้ ไม่ได้นอนก็คงไม่เป็นไร...คนตัวโตยืมหวานก่อนจะสวมหน้ากากอนามัยให้ตัวเองบ้าง

ภวส์ที่ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยได้รับความเป็นห่วงแสนหวานจากอัลฟ่าคนอื่นเห็นแล้วต้องรีบหลบสายตาเป็นพัลวัน

“ไปกัน” คว่ำกระเป๋าดังค์และกุญแจรถได้คริสก็เดินนำออกมาข้างนอกเพื่อพาลงลิฟต์ไปด้านล่าง

ภวัธอธิบายไม่ถูกกับบรรยากาศของโลกที่มีโทนสีอุ่นของแดด สีเหลืองส้ม ไม่ใช่สีแดงแบบที่เคยอยู่มา รู้สึกว่าที่นี่มีส่วนที่เหมือนที่ที่เขาเคยอยู่อย่างน่าประหลาด แต่บางส่วนก็ต่างกันโดยสิ้นเชิง อย่างเช่นรถที่มีหน้าต่างแตกต่างกันบนท้องถนน ทั้งยังดูแออัดจนมองแล้วเวียนหัว ต่างจากรถไฟฟ้าสะอาดตาที่โลกใบนั้นมากมาย

ดูเหมือนผู้คนในโลกปี 2021 จะยังไม่เจริญถึงขนาดใช้พลังงานสะอาดได้หมดจด

“มานี่” คริสอดไม่ได้ที่จะดึงมืออีกคนมาจับไว้ เพราะเห็นเพื่อนตัวเองจับตรงโน้นตรงนี้ ทั้งยังเดินสะเปะสะปะไปทั่วลานจอดรถได้คอนโด ซึ่งอยู่ติดกับห้างสรรพสินค้า ทำให้บริเวณนี้คนเยอะต้องระวังตัวเรื่องโรครระบาด

“ร้อนจังครับ” ภวัธงยหน้ามองชายผู้เป็นสามี มือที่จับกันอยู่เปียกชุ่ม เดินไม่ถึงห้านาทีแต่ร้อนมากเหลือเกิน

“ขึ้นรถก็ไม่ร้อนแล้ว” คริสปล่อยมืออีกคน แต่คราวนี้เขารวบเอวเข้ามาหาแทน “รีบเดินไปขึ้นรถ ตรงนี้คนเยอะ”

หลังจากขึ้นมานั่งบนรถ ภวัธก็มองสองข้างทางอันแสนวุ่นวายด้วยความทึ่ง ถนนคับแคบ ผู้คนแออัด อากาศภายนอกรถก็ร้อนจนทรมาน เขามองมอเตอร์ไซด์ที่โลกนั้นเคยได้เห็นไม่กี่ครั้งแต่หน้าต่างคนละแบบกับที่นี่ ทิวทัศน์ค่อยๆ เปลี่ยนไปเรื่อยๆ เมื่อเริ่มออกนอกเมือง ภาพตึกสูงและความวุ่นวายตรงหน้าก็เปลี่ยนเป็นภาพถนนกว้างและท้องทุ่งสองข้างทาง ทำให้ภวัธรู้สึกหายใจได้โล่งขึ้น

“อึดอัดไหม” คริสซึ่งทำหน้าที่ขับรถหันมาถามคนข้างตัว

“ที่นี่มีแต่อะไรแปลกๆ”

คริสเหลือบมองคนที่แปลกกว่าใครเว็บหนึ่งก่อนจะหันกลับ

ไปมองถนน

“รตต้องขับเองจริง ๆ ด้วย” ภาวส์นึกถึง ผู้คนที่โลกใหม่พอจะ
รู้อยู่บ้างเรื่อง किคนโลกเก่าต้องขับรดเองหรือพบเจอกับการจราจร
ย่ำแย่ แต่ไม่นึกเลยว่าจะแยกว่าที่เคยจินตนาการไว้

“มึงก็ขับเป็นนี่” คริสบอกพร้อมกับการเหลือบมองอีกครั้ง แต่
ภาวส์กลับส่ายหน้าเป็นพลวัน

“ผมขับไม่เป็น”

เรื่องความสามารถส่วนที่หายไปและส่วนที่ออกมาใหม่ของ
แพททำให้ทั้งคริสและหมอนึกแปลกใจมากเช่นกัน เมื่อก่อนแพท
ไม่ได้เก่งภาษาใด ๆ เลย ภาษาไทยยังพูดผิด ๆ ถูก ๆ แต่ตอนนี้กลับ
ใช้ภาษาอังกฤษได้คล่อง สังเกตได้จากการดูทีวีช่องต่างประเทศ
เมื่อวานและดูเหมือนเข้าใจทุกบริบท แม้แต่ตอนที่เขาคุยโทรศัพท์
กับปูซึ่งเป็นคนอเมริกัน ปกติแพทต้องขอให้แปล แต่เมื่อวานดันมอง
เฉย ๆ ทั้งยังถามถึงเรื่องที่คุยกันอีก

“อันนั้นอ่านว่าอะไร”

คริสชี้ที่ป้ายภาษาอังกฤษข้างทาง ซึ่งบอกว่าให้ขับไม่เกิน
เก้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง

“ขับไม่เกินเก้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงครับ”

“หรือมันง่ายไปวะ”

คริสเหลือบมองคนข้างตัว แต่ยังไม่ทันจะถามต่ออีกคนก็นึก
สงสัย

“แต่คุณขับเกินนี้ ทำไมไม่โดนจับ”

“อ้าวเหอ” คนตัวโตหัวเราะแแกน ๆ ในใจยังมีข้อสงสัยอยู่
เต็มไปหมด

ข้อสงสัยของคริสยังทวีคูณเมื่อพ่อของเขาเดินมากอดและ
ทักทายด้วยภาษาอังกฤษตามฉบับลูกครึ่งอเมริกันเช่นเคย ปกติ
แพทมักจะแซวพ่อและขอให้พูดภาษาไทย แต่คราวนี้กลับได้ตอบ
ด้วยภาษาอังกฤษคล่องแคล่ว แม้จะดูเินอายอยู่บ้างก็ตาม

“เกิดอะไรขึ้นเนี่ย” คนเป็นพ่อมองลูกชายตัวเอง แล้วมอง
แพทซึ่งเปรียบเสมือนลูกอีกคนที่ปกติต้องมากอดและบอกรัก อ่อน
ให้เขาโอนมรดกให้ตามประสาคนช่างเจรจา คราวนี้กลับเย็นเฉียบ
อยู่หลังคริสเสียอย่างนั้น

“น้องลูกแพทคะ น้องคริสทำอะไรหนูลูก” จินนี่เดินออกมา
จากบ้าน แม้จะหกลีบแล้วแต่ยังสวยและเบียวมาก เธอเดินผ่าน
ลูกชายตัวจริงมาหาเพื่อนลูกชายที่รักยิ่งกว่า

“คือผม...” ภาวส์มองหาความช่วยเหลือ เพราะตอนนี้เขาถูก
แม่สามีกอดแน่น

คริสยังคงยืนมองอย่างจับสังเกตุ แต่เดิมเพื่อนเขาเอาใจ
ผู้ใหญ่เก่ง ทั้งยังเป็นขวัญใจเด็ก ๆ ด้วย เพราะเป็นคนอัธยาศัยดี
เข้ากับคนง่ายทั้งยังตลก ปกติถ้าเจอแบบนี้แพทต้องกอดแม่แล้ว
อ่อนชวนกันกินข้าวแล้ว

“น้องลูกแพทของแม่” แม่ของคริสจับหน้าลูกชายอีกคนของ
เธอเพื่อดูแผล ได้ยินว่าที่หิวเย็บไปหลายเข็มแต่แผลแห้งหมดแล้ว

“คือว่า...”

“แพทมันจำอะไรไม่ได้เลยครับ” คริสรีบดึงคนที่น่าจะกำลัง
อึดอัดออกมาจากอ้อมกอดของผู้เป็นแม่

หลังจากนั้นเรื่องราวมหากาพย์จากหัววันที่แล้วก็ถูกเล่าบน
โต๊ะอาหารในบ้านของนักธุรกิจนำเข้ารถยนต์รายใหญ่ แซมพ่อของ
คริสขมวดคิ้วเหมือนฟังเรื่องเหนือธรรมชาติ ส่วนจินนี่พนมมือไหว้

สิ่งศักดิ์สิทธิ์แทบทุกองค์ที่เธอนับถือ

“แล้วเราจะไปบอกคุณแม่น้องลูกแพทยังไงคะ” คนเป็นแม่ถามหน้าเสียว

“นั่นสิครับ” นี่ก็เป็นเรื่องที่คริสยังนึกไม่ออกเหมือนกัน

“ไอ้คริส...” แคมเห็นรอยใจกับลูกชายคนเล็ก เรื่องงานยอมรับว่าเก่ง แต่เรื่องชีวิตและความรักนี่ห่างจากคนที่อยู่หลายขุมทีเดียว

“ผมไม่รู้จริงๆ พ่อ” ที่เขาพามาที่นี้ก็เพราะอยากให้พ่อกับแม่รับรู้และช่วยพูดให้ ด้วยครอบครัวคริสกับแพทรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก มันอาจจะดีกว่าหากผู้ใหญ่คุยกันเอง

“แม่ของน้องลูกแพทน่าจะเข้าใจ แต่ว่า...” จินนี่มองคนที่นั่งนิ่งไม่หือไม่อือแล้วน้ำตาพานจะไหล เพราะแต่เดิมเป็นคนร่าเริงและคอยส่งพลังบวกให้ทุกคน แต่ตอนนี้กลับเงียบเชียบ

“อยู่กับเจ้าคริสนะลูก” เธออดไม่ไหวต้องลูกมากอดอีกครั้ง “ให้เจ้าคริสดูแลนะ”

คนที่ไม่รู้จะพูดอะไรทำได้แค่นั่งนิ่งๆ ให้แม่สามีแพทกอดอยู่อย่างนั้น

“แม่ใจหายจังเลย” ยิ่งคิดถึงตอนที่ลูกชายเล่าว่าทำเพื่อนหัวฟาดและตีขึ้นมาแบบมีนงงแล้วก็แทบจะร้องไห้ “ขอแม่กอดแน่นๆ นะคะ”

ในที่สุดเธอก็น้ำตาซึม การป่วยจนทำงานไม่ได้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลยสำหรับคนคนหนึ่ง

“นอนค้างกับแม่สักคืนนะคะ เดี่ยวพรุ่งนี้แม่พาไปทำบุญ” ท้ายประโยคจินนี่หันมาบอกลูกชาย

คริสไม่รู้จะหาข้ออ้างอะไรเลยต้องตอบตกลง อีกใจก็คิดว่าอยู่ที่นี่อาจจะดีกว่าที่คอนโด เพราะแพทจะได้มีคนให้ดูแลมากขึ้นด้วย

“คือ...เอ่อ...” ภวิศไม่เคยเจอพ่อแม่สามีที่ดีขนาดนั้นมาก่อน จึงได้แต่มองแซมกับจินนี่สลับกัน ก่อนหันมาหาผู้ที่เข้าใจมาตลอดว่าเป็นสามีแพทก็เห็นว่าฝ่ายนั้นส่งยิ้มมาให้

“จันแกทำงานที่คอนโดสักเดือนแล้วกัน พ่อจะบอกปู้ให้” แซมบอกลูกชาย โชคดีที่ปู่อยู่บ้านอีกหลังกับลุงของคริส ถ้าวันนี้อยู่ด้วยคงบ้านแตกแน่ๆ

“รูปแบบนี้แทนที่จะรีบบอกพ่อกับแม่ ต้องให้เจ้าแพรบอกพี่อเล็กซ์ก่อน ไม่งั้นเรื่องมาไม่ถึงเราหรอก” จินนี่ถอนหายใจใส่ลูกชายคนเล็ก เธอพูดถึงพี่ชายของคริสซึ่งแต่งงานไปแล้ว แต่ดันโลกกลมเพราะแต่งงานกับพี่สาวแพร เรื่องมันเลยกระจายไปทั่ววงกว้าง

ภวิศนั่งมองคนนั้นที่คนนี้ที่ บรรยายกาศบนโต๊ะอาหารแบบนี้ คล้ายๆ กับตอนที่เขาได้เจอกับพ่อแม่ของสามีอย่างดริ้นอยู่หลายครั้ง แต่ไม่เคยรู้สึกว่ามันอบอุ่นแบบนี้เลย ทุกเรื่องที่คุยกันมีเพียงเรื่องธุรกิจและเงินก็เท่านั้น เหตุการณ์วันนี้เลยพานทำให้น้ำตาเร้น

“เป็นอะไรคะ โลก” จินนี่เห็นแบบนี้ก็กอดโอดน้องลูกแพทที่แสนร่าเริงของเธออีกรอบ พลังมองลูกชายตัวดี

“เฮ้อ...” คริสถอนหายใจยาว เห็นเพื่อนน่ารักและอ่อนไหวแบบนี้ก็แปลกตาไปบ้าง แต่มันดันพ่วงความกังวลมาด้วย

“เจ้าคริส” คนเป็นพ่อเรียกลูกชายที่นั่งมองเพื่อนรักกับแม่กอดกัน

“ครับ”

“อย่ารู้มั่ว” แซมกำชับด้วยรู้ดีว่าลูกชายคิดเกินเพื่อนกับอีกฝ่ายมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก

“ผมกล้าทำอะไรมันล่ะ จนจะสามสิบแล้วเนี่ย” คนที่จับเพื่อนไม่ติดจนอายุจะสามสิบถอนหายใจใส่พ่อตัวเอง

แซมจ้างลูกเหม็ง จากที่คิดว่าลูกทั้งสองคนคงได้ร่วมหอกัน ตอนอายุหกสิบหลังจากที่แพทปลงแล้ว แต่สถานการณ์ตอนนี้อาจจะบีบให้ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วกว่านั้นก็ได้อีก

“อาทิตย์หน้าไปจัดการเรื่องงานของน้องลูกแพทให้เรียบร้อย แล้วเดี๋ยวพ่อพาไปขอน้องจากพ่อแม่เขา”

“ไปบอกก็พอครับ” คริสยกมือไหว้พ่อตัวเอง “ขอเขอะไรเล่า”

“คิดอะไรอยู่” แซมเลิกคิ้วถาม

“ผมไม่ได้คิด” คนเป็นลูกชายได้แต่ถอนหายใจอีกรอบ...ทำไมรอบตัวเขามีแต่คนคิดไปไกลวะ

คริสบิตซ์ ก็เลยเป็นรอบที่ห้า หลังจากเร่งทำแผนงานให้ได้ตามกำหนดจนหลังเที่ยง ถึงแม้วันนี้จะอยู่บ้านพ่อแม่แต่เขาก็ยังต้องทำงาน การอยู่เหนือคนอื่นยิ่งรู้สึกกดดันเพราะต้องทำงานให้ได้ดี ไม่ใช่ผลลัพท์มาให้ลูกน้อง ซึ่งเรื่องนี้พ่อกับปู่สอนมาอย่างดิบตี

ช่วงนี้เศรษฐกิจแย่มากเพราะโรคระบาด แต่เนื่องจากฐานลูกค้าของบริษัทเป็นกลุ่มคนที่พอจะมีเงินอยู่แล้วเลยไม่ได้รับผลกระทบเท่าธุรกิจอื่น ทว่าก็ไม่ได้ง่ายเลยที่จะทำโฆษณาออกมาแล้วดึงดูดลูกค้าให้ควักเงินซื้อได้

“ให้ผมช่วยไหมครับ สามีคุณแพท”

“ช่วยอะไร” คริสเงยหน้ามองคนที่ลุกออกจากโซฟาหน้าจอทีวีเดินมายืนอยู่ข้างหลัง วันนี้ถ้ามั่นใจลงแล้ว แต่ก็ยังไม่ว่าเรื่องเหมือนเคย

“νωดให้ไหมครับ”

คนฟังตาโต คิดไปไกลทั้งๆ ที่อีกคนก็แค่ยกมือขึ้นมาบิ๊บบิบตรงไหล่และคอ

“นวดเป็นเธอ” คริสนี่ก็แปลกใจ เพราะเคยเห็นแพทใช้เท้า
นวดเพื่อน ๆ ตอนเมา

“ผมนวดแม่ใหญ่บ่อย ๆ”

“แม่ใหญ่นี้ใคร” คริสละมือจากงานตรงหน้า เงยหน้าขณะ
ซึมซับความรู้สึกอุ่น ๆ ตรงไหล่

“เป็นคนที่เลี้ยงผมมาตั้งแต่เด็ก ๆ ครับ” ภาวส์รู้สึกตัวตัวเอง
โดดเดี่ยวตั้งแต่เด็ก เขามีน้องสาวเป็นเพื่อนและมีแม่ใหญ่คอยโอบอ้อม
ก็ไม่ได้ถูกรักแบบแพทเลย

เมื่อความเจ็บปวดกินบรรยากาศเข้ามาเรื่อย ๆ คริสก็ลองถาม
สิ่งที่ติดอยู่ในใจเขา โดยให้เหตุผลว่าที่ต้องถามก็เพราะต้องเก็บ
ข้อมูลไปให้หมดด้วย

“ที่บอกว่ามีสามมีลูก มีกี่คน”

“สามมีคนเดียวสิครับ”

คนตัวโตขำเพื่อนที่ทำหน้าหงิก “แล้วลูกล่ะ”

“สามคน จริง ๆ คือลูกเลี้ยง” พูดแล้วภาวส์ก็คิดถึงเจ้าพวกจอม
ป่วน

“หลังจากแต่งงานผมย้ายมาอยู่กับสามมี เขารับเด็กมาเลี้ยง
ผมเลยได้มีเพื่อนเพิ่มอีกตั้งสามคน” โอเมก้าที่หวังว่าจะได้สร้าง
ครอบครัวที่อบอุ่นกับอัลฟาอย่างดรันเจียบลงอีกครั้ง

“มีงบอกอยากมีลูกมาตลอดนี่นะ” คริสยกมือแตะมืออีกคน
เป็นเชิงบอกให้เลิกนวด ยังจำได้ดีเรื่องที่แพทเคยบอกให้เขารับ
แต่งงานมีลูกเพราะอยากเลี้ยงหลาน

“คุณทำงานอะไรครับ” ภาวส์เหลือบมองอุปกรณ์ที่คริสใช้
ทำงาน หน้าตาไม่คล้ายกับของดรันเลย

“อ้อ...ขายรถนะ”

“ส่วนสามีผมทำงานเป็นนักวิจัย”

“อ้อ...” คนคิดไม่ชื่อกับเพื่อนรู้สึกแปลกเหมือนกันที่ต้องมาฟังเรื่องราวของสามีที่ไม่มีตัวตนนั้น แม้จะเป็นแค่สามีในจินตนาการก็ตามที

“เขาชื่ออะไร”

“ดรัน” พอพูดจบภวส์ก็เห็นอีกคนทำหน้าเศร้าแปลก ๆ ถึงได้ลุกแก้ไขว่าตัวเองกำลังพูดถึงคนอื่นต่อหน้าคนที่ได้ชื่อว่าสามี

“แต่เขาไม่ใช่สามีคุณแพนนี่ครับ เขาเป็นสามีผม” ภวส์รีบแก้ตัวเพราะกลัวอีกคนจะเข้าใจผิดไปใหญ่

คริสขำคนที่ดูลนลานแล้วบอก “ผมที่ว่าก็คือแพนนี่แหละ”

ชายหนุ่มลูกเสี้ยวตัวสูงเกือบร้อยกิโลบิลลูกจากเก้าอี้ แล้วมองคนตัวเล็กกว่าที่เงยหน้ามองกัน

“แต่เขาไม่ดีเท่าคุณนะครับ”

“ยังงี้ละ” คนตัวใหญ่กว่าทำทีแปลกใจ

“ดรันนิสัยเสีย”

“แล้วคุณภวส์นี่ละ นิสัยยังงี้”

“ผม...” ภวส์หลบตาหลบก่อนจะก้มหน้าจนคางเกือบชิดอก เพราะคิดว่าตัวเองก็ไม่ได้นิสัยดีเลย

“ผมก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาหรอก” โอเมก้าที่ไปยุ่งกับคนรักเก่าของดรันจนเธออย่าแยะ และได้จับปลัดจับผลูมาแต่งงานกันคงไม่ใช่คนดีนัก

คริสยกมือโยกหัวคนที่คิดว่าเขาเป็นสามีไปแล้วจริง ๆ

“ไปอาบน้ำดีกว่า อย่าคิดอะไรมาก แพนมันไม่คิดเยอะหรอก” เขายิ้มให้ก่อนจะเดินไปทางห้องน้ำ ทิ้งให้โอเมก้านั่งบนโต๊ะและคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย

ตอนอยู่กับดริน ภาวส์มักจะด่าทอ ว่าร้าย และเอาแต่ใจมาก เขารู้ตัวเองดี แต่ไม่รู้จะต้องหยุดเมื่อไหร่ หรือทำยังไงให้ดรินหันมามอง เรื่องราวถึงได้วนเวียนไปเช่นนั้น คินนั้นที่หลับไปพร้อมเด็ก ๆ ก่อนจะโผล่มาที่นี้เขาขอพรกับยูโรป้า...นั่นคือขอให้หลุดพ้นจากคนที่ไม่รักกันเสียที

แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะมาโผล่ในร่างกายคนอื่นแบบนี้ มันทั้งน่าตกใจและน่าเศร้า แต่ถ้าถามว่าอยากกลับไปอยู่ในโลกใบที่ตัวเองค้นคว้าไปกับความรักที่ไม่สมหวังไหม...ก็คงไม่

ระหว่างนั่งรอคริสอาบน้ำ ภาวส์ก็จมอยู่กับความคิดหลายอย่างอยู่นาน ได้ยินเสียงเครื่องปรับอากาศดังอยู่เหนือหัว แต่สิ่งที่ยังติดอยู่ในใจคือใบหน้ายิ้มแย้มแต่ดูเหนื่อยของผู้เป็นสามี แต่เพราะเคยเป็นแค่ภรรยาในนาม ไม่เคยได้ปรนนิบัติสามีสักครั้ง ตอนนั้นก็กลับเริ่มคิดแล้วว่ามิอะไรบ้างที่เขาพอจะทำได้ เพื่อขอบคุณคริสที่อยู่ข้างกันและยอมฟังเรื่องราวของเขา

“ให้ผมช่วยไหมครับ สามีคุณแพท” ภาวส์คิดอย่างโง่เขลาว่าขณะอยู่ในร่างนี้ หากเขาจะทำอะไร สามีอัลฟาอย่างดรินก็คงไม่รู้หรอก

“ช่วยอะไรอีกระ” คนที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จเดินเปลือยท่อนบนออกมา ท่อนล่างมีแค่ผ้าขนหนูผืนเดียวถามอย่างไม่เข้าใจ

“เอ่อ...” ภาวส์เหลือบมองร่างกายสูงใหญ่ตรงหน้า ก่อนจะกลืนน้ำลายอีกใหญ่เมื่อได้กลิ่นหอม...หรือว่าจะเป็นการกลืนฟีโรโมนของคุณคริสนะ

“พะ...ผมไม่เคยใช้ปาก แต่ว่าถ้าเป็นมือผมพอจะทำได้นะครับ”

คริสที่กำลังจะเดินมาสวมเสื้อผ้าแทบสิ้นหัวทิม เขาอดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นมากอดอกตัวเองไว้ ปกป้องนมและบดบังสายตาคนที่นั่งรอบนเตียง

“แพทมึงต้องตั่งสติ!” คริสรีบเดินกึ่งวิ่งเข้าไปในห้องแต่งตัวแล้วออกมาอีกครั้งหลังจากสวมชุดนอนเรียบร้อย

“แต่ว่ากลืนคุณ...”

“ทำไมวะ” คริสยกแขนขึ้นดม นอกจากกลืนสบู่อะไรไม่ได้กลืนอะไร

“มันอาจจะทำให้ผมฮึด”

“ตะ...เดี่ยว ๆ ๆ” คนที่ถูกทักท้วงว่าเป็นอัลฟายกมือห้ามเพื่อนที่มองกันตาหวานยิ้ม

“มันจะยังงั้นนะ” คริสก้มลงถามคนที่ทำจมูกฟูผิดปกติ ก่อนจะลูบมาดมเขาเสียใกล้

“ผมอาจจะมีอารมณ์เพราะคุณ”

คนฟังอ้าปากค้าง พอโดนมองมาก ๆ ไล่ที่มันอยู่ตรงหว่างขา ก็ทำท่าจะตื่น ถ้าถามว่าทำไมเมื่อก่อนยังทนได้ นั่นเป็นเพราะแพทไม่เคยให้ความหวังเลย เขาเลยไม่ต้องใช้พลังใจที่สูงมากเวลาอยู่ด้วยกัน และอันที่จริงแพทไม่เคยมานอนในห้องเขาด้วย ปกติจะนอนที่ห้องสำหรับแขกโน้น แต่พอหัวแตกขึ้นมา นอนห้องเดียวกันไม่พอดันอยากจะช่วยเขาขึ้นมาเสียอย่างนั้น

อา...ในหัวของผู้ชายคนที่อยากกินเพื่อนมาตลอดชีวิตกำลังตึกกันอย่างหนักหน่วง จำคำที่แพทกับพอบอกว่าห้ามฉวยโอกาสเด็ดขาดได้ขึ้นใจ...แต่คริสเองก็ไม่ใช่คนดีนัก

“คงไม่ดีมั้ง คือมึงต้องมิดสติ” ผู้ชายตัวใหญ่ที่บอกให้คนอื่นมิดสติเริ่มสั่นทั้งมือและเสียง

ปกติเวลาทำงานคริสจะดูสุขุมและน่านับถือ ยกเว้นก็แต่ตอน
เมาและเวลาแบบนี้เอง

“หรือว่าถ้าคุณเกรงใจ แค่จูบ...”

ไม่รู้ว่ามีใครต้องเป็นฝ่ายเกรงใจแล้วตอนนี้ คริสค็นน้ำลาย
อีกใหญ่ก่อนจะกลืนใจถาม

“สาบานมาว่าถ้ามีงจำทุกอย่างได้ มึงจะไม่ฆ่ากู เพราะมันเป็น
ความผิดรวม” คริสบอกคนที่ขยับเข้ามายืนเสียใกล้จนเขาได้กลิ่น
แชมพูจากผม

โอเมก้าเอียงคออย่างไม่เข้าใจว่าการที่เขาจะปรนนิบัติสามี
มันผิดตรงไหน

“ถึงจะไม่เก่ง แต่ผมจะพยายาม”

ภัวสงกับท่าทางของคนตรงหน้า ตอนบอกไปว่าเขาเป็น
โอเมก้าชื่อภัวส อีกฝ่ายก็ไม่เชื่อ แต่พอจะตอบแทนบุญคุณในฐานะ
ภรรยา สามีของแพทกลับตกใจ

“คุณเป็นสามีที่ดีจริง ๆ นะครับ ขนาดคุณแพทจำไม่ได้ คุณยัง
ไม่กล้าทำร้ายน้ำใจเธอเลย” ภัวสตะเบา ๆ ที่อกสามีอัลฟา นึกชอบ
กลิ่นและความใจดีของชายตรงหน้าจนเพลินนึกไปว่าคืออาการฮึด

“ไปกันใหญ่แล้ว” คริสก้มมองใบหน้าที่ขยับเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ
ก่อนจะก้มลงไปโขกหัวกับหน้าผากคนตัวเล็กกว่าเบา ๆ

“คือแพทมึงต้องฟังนะ...มึงเป็นเพื่อนกู ไม่ใช่เมียจริง ๆ”

“อัลฟากับโอเมก้าเป็นเพื่อนกันไม่ได้หรอกครับ ยิ่งนอนเตียง
เดียวกันแล้วด้วย” ภัวสยังคงยืนยันความคิดตัวเอง แม้จะเข้าใจ
สถานการณ์แล้วว่าตนโผล่มาที่โลกเก่า แต่กลับไม่รู้และไม่เชื่อว่า
ที่โลกนี้ไม่ได้แบ่งเพศแบบโลกที่เขาเคยอยู่

“นี่...” คริสได้กลิ่นลมหายใจหอม ๆ ของเพื่อน ออกและส่วน

นั้นแนบชิดกัน มือของเขาเองก็เลื่อนไปแปะอยู่ที่ก้นงอนของคนใน
อ้อมแขนตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

คริสไม่เข้าใจสักนิดว่าอัลฟาและโอเมก้าคืออะไร...การกลายเป็น
พันธุ์ของไวรัสช่วงนี้หรือเปล่าล่ะ

“มากกว่านี้จะจบแล้วนะ” คริสกระซิบเสียงพรว่ำ ปืบที่เนินกัน
งอนเบา ๆ อารมณ์พุ่งขึ้นสูงจนบางอย่างขยายตัวง่ายดาย

“คุณคริสเป็นสามี น่าจะทำได้ทุกอย่างนะครับ” โอเมก้าสูด
กลิ่นหอมของคนตรงหน้า แต่อีกฝ่ายก็ไม่มีทีท่าจะขยับเข้ามาสักที

“แพท...กู...” คริสล้งเล กลิ่นน้ำลายอย่างยากลำบากเพราะ
ลำคอแห้งผาก แต่ก่อนแคื่อยื่นหน้าเข้าไปใกล้ยังกลัวถูกมันตีเลย
แล้วดูตอนนี้สิ

คริสจ้องคนตัวเล็กกว่าที่เฝยอปากน้อย ๆ ก่อนจะเหมองไป
ยังชอกคอและหน้าอกที่แนบกันอยู่ด้วยความเปลอไพล รู้ตัวอีกที
ก็ตอนที่ถูกอีกคนโน้มคอลงไปหาแล้ว เป็นคนตัวเล็กกว่าที่ยื่นหน้า
เข้ามาจูบก่อน เริ่มจากแตะแผ่วเบา และอ้าปากออกนิด ๆ

คริสสูดลมหายใจเข้าลึก และปล่อยสติให้ล่องลอยตอนที่
หลับตาลง บรรจงเม้มปากอิมและกวาดลิ้นเข้าไปพร้อมกับนวดเพิน
กันแน่นและอวบ ใช้แรงแขนยกคนตัวเล็กกว่าขึ้นเล็กน้อยให้ส่วนหน้า
เสียดสีกันภายใต้ชุดนอนผ้าลีน จินตนาการไปถึงตอนที่ได้ชุกหน้า
ลงกับสิ่งที่ปืบเคล้นอยู่

ก็อก! ก็อก!

จีนนี่เพิ่งนึกได้ว่าเธอลืมอะไรบางอย่าง และเรื่องที่ทำนั้นก็คือ
ลูกชายเธอคงจะไวใจไม่ได้เท่าไร

“น้องลูกแพทแยกห้องนอนกับเจ้าคริสตีใหม่ลูก น้องลูกแพท
คะ?”